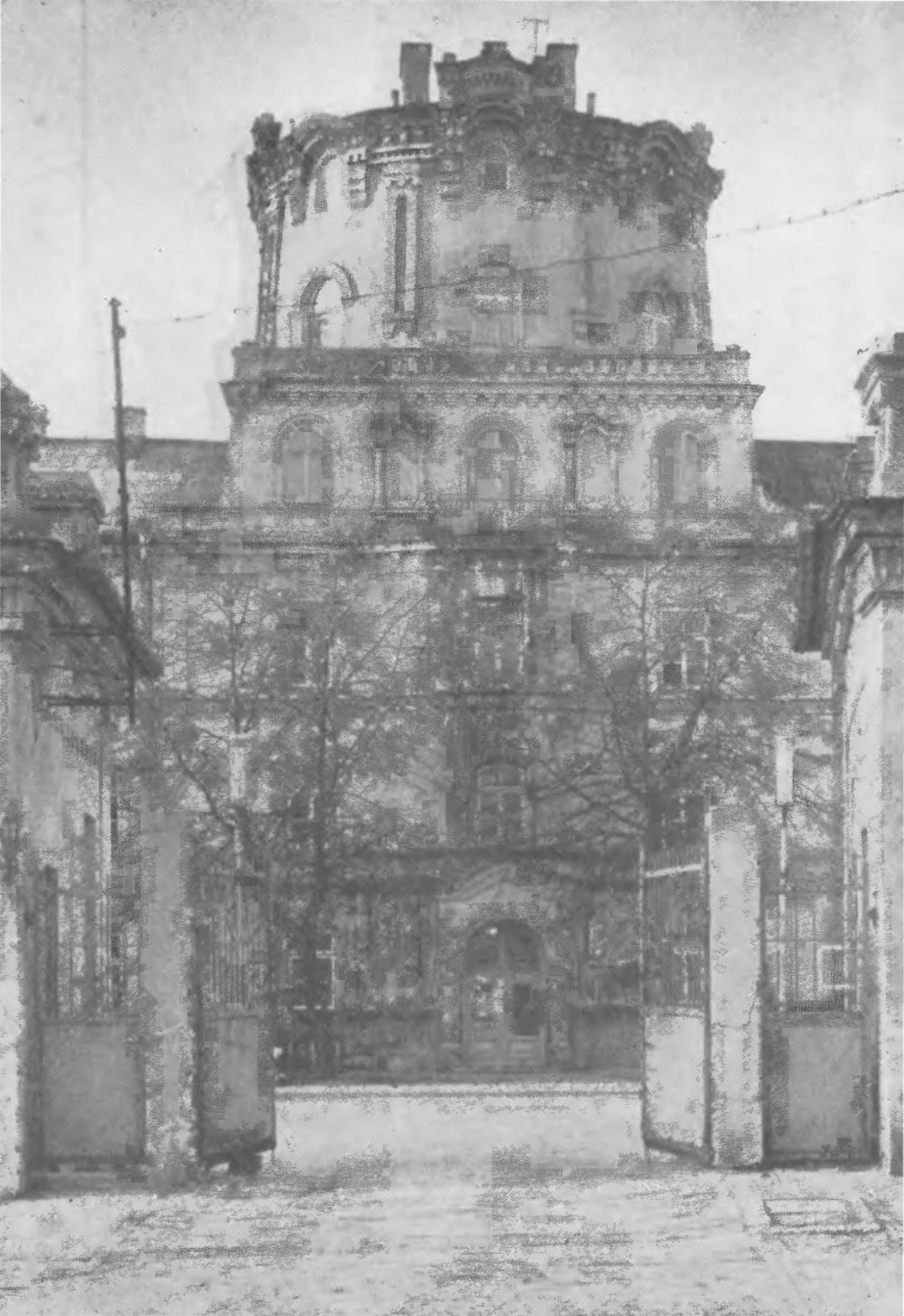

**PIĘTNASTOLECIE
WYŻSZEJ SZKOŁY
INŻYNIERSKIEJ
W L U B L I N I E**

**PIĘTNASTOLECIE
WYŻSZEJ SZKOŁY
INŻYNIERSKIEJ
W L U B L I N I E**

1953 – 1968

**TOWARZYSTWO PRZYJACIÓŁ
WYŻSZEJ SZKOŁY INŻYNIERSKIEJ
W LUBLINIE**

Opracowanie
ZYGMUNT PIKULSKI

*

Okladka, strona tytułowa
i redakcja techniczna
ZBIGNIEW MAREK

*

Zdjęcia
JANUSZ URBAN
i archiwum

WYDAWNICTWO LUBELSKIE

Wydano na zlecenie
Wyższej Szkoły Inżynierskiej
w Lublinie

SPIS TREŚCI

WSTĘP	5
UCZELNIA, JEJ HISTORIA I PERSPEKTYWY	8
KRONIKA WYDARZEŃ	18
SYSTEM KSZTAŁCENIA	22
KIEROWNICZA KADRA I WYKŁADOWCY WSI _{inż.}	24
WYKŁADOWCY I WSPÓŁPRACOWNICY Z UCZELNI WAR- SZAWY I LUBLINA	31
Z ŻYCIA STUDENTÓW	35
UCZELNIA — LUBELSZCZYŻNIE	39
TOWARZYSTWO PRZYJACIÓŁ WSI _{inż.}	44
a) historia	
b) działacze	
c) honorowi członkowie	
WYKRESY OBRAZUJĄCE ROZWÓJ I SCHEMAT ORGANIZA- CYJNY UCZELNI	51
STRUKTURA ORGANIZACYJNA I SKŁAD OSOBOWY PRA- COWNIKÓW UCZELNI	57
LISTA ABSOLWENTÓW WSI _{inż.}	64

PIĘĆ

LAT temu, z okazji X-lecia Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej w Lublinie przekazaliśmy społeczeństwu naszego województwa pierwszy skromny zarys wiadomości o tej uczelni i jej dziejach.

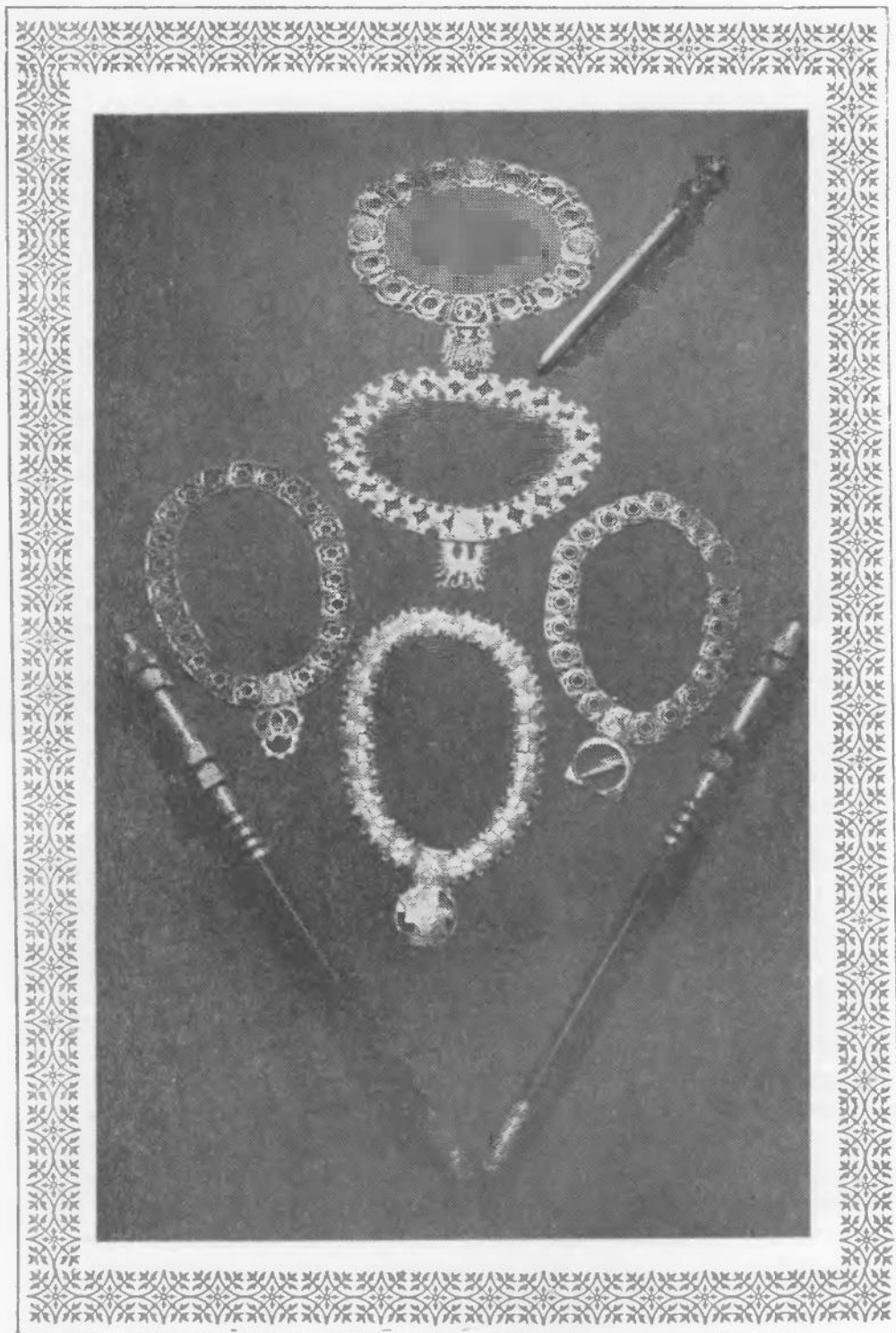
Dzisiaj, kiedy Wieczorowa Szkoła Inżynierska, zgodnie z postulatami mieszkańców Lubelszczyzny została przekształcona w trzywydziałową Wyższą Szkołę Inżynierską, prowadzącą studia dzienne, wieczorowe i zaoczne — czujemy się w obowiązku przekazać społeczeństwu pełny zarys wiadomości o pierwszej w historii Lublina i Lubelszczyzny uczelni technicznej, jej strukturze, zadaniach, życiu i perspektywach rozwojowych.

Szybki rozwój WSIInż., jej widocznie wzrastająca rola w środowisku uczelnianym Lublina, jej zacieśniające się więzi z przedsiębiorstwami i instytucjami gospodarczymi województwa kształtują się bowiem w atmosferze szerokiego społecznego zainteresowania i społecznego poparcia.

Oddając do rąk Czytelników to jubileuszowe wydawnictwo, pozwalamy sobie wyrazić nadzieję, że będzie ono nie tylko źródłem informacji o WSIInż., lecz również utrwali w społecznej pamięci wysiłki ludzi, którzy tę uczelnię stworzyli i dla jej rozwoju ofiarnie pracują.

Lublin, wrzesień 1968 r.

ZARZĄD
TOWARZYSTWA PRZYJACIÓŁ
WYŻSZEJ SZKOŁY INŻYNIERSKIEJ
W LUBLINIE

PIERWSZYCH latach po wyzwoleniu woj. lubelskie nie posiadało wielkiego przemysłu, dlatego też nie odczuwano potrzeby powołania wyższej uczelni technicznej. Utworzony w 1944 roku Uniwersytet im. Marii Curie-Skłodowskiej cał-

kowicie zaspokajał ambicje naszego województwa i jego zapotrzebowanie na pracowników z wyższym wykształceniem. Sytuacja zmieniła się wraz z wejściem Polski w okres uprzemysłowienia. W Lublinie i województwie lubelskim zaczęły powstawać wielkie inwestycje planu 6-letniego: Fabryka Samochodów Ciężarowych, Wytwórnia Sprzętu Komunikacyjnego w Świdniku, Kraśnicka Fabryka WYROBÓW Metalowych, Zakłady Wytwórcze Sprzętu Instalacyjnego w Poniatowej oraz szereg mniejszych zakładów przemysłowych.

Ludzie realizujący te inwestycje doskonale zdawali sobie sprawę, że bez wykwalifikowanych kadr niewiele się zdziała. Zaczęli więc wysuwać koncepcję utworzenia w Lublinie wyższej uczelni technicznej. Po raz pierwszy poruszono tę kwestię na zgromadzeniu wyborczym oddziału lubelskiego Naczelnej Organizacji Technicznej 19 marca 1950 roku. Już 7 kwietnia tegoż roku ówczesny prezes oddziału NOT mgr inż. Stanisław Podkova i sekretarz inż. Jacek Rogowski wystąpili do Rady Głównej NOT z prośbą o uruchomienie w roku akademickim 1950/51 wieczorowej szkoły inżynierskiej. Jednocześnie Zarząd Oddziału powołał Komitet Organizacyjny WSiInż., którego przewodniczącym został mgr inż. Romuald Krzywicki, sekretarzem mgr inż. Włodzimierz Ginko.

Zabiegom tym przyszło w sukurs Biuro Regionalne PKPG w Lublinie wydając opinię o konieczności utworzenia wyższej uczelni technicznej.

Najusilniej jednakże zmierzała do tego celu grupa inżynierów i działaczy ekonomicznych z organizującej się Fabryki Samochodów Ciężarowych. Ówczesny prezes oddziału lubelskiego NOT mgr inż. St. Podkova pełnił tu właśnie obowiązki dyrektora do spraw inwestycji. Obok niego jako głównych orędowników WSiInż. wymienić należy całe

ówczesne kierownictwo FSC, a przede wszystkim inż. Mariana Kwiecienia, inż. Kazimierza Gilewskiego, inż. Jerzego Napiórkowskiego, inż. Edwarda Palacza, mgr Aleksa Zerndta i inż. Leona Pogonowskiego. Wkrótce dołączyli do nich ludzie kierujący budową Wytwórni Sprzętu Komunikacyjnego w Świdniku, która również odczuwała dotkliwy brak fachowców.

Zwrotnym momentem w staraniach o utworzenie wyższej uczelni technicznej stało się posiedzenie zwołane w dniu 26 sierpnia 1950 r. z inicjatywy KW PZPR i lubelskiego oddziału NOT, na którym postanowiono wystąpić do władz centralnych w sprawie utworzenia WSiInż. Prezydium WRN podjęło tego dnia uchwałę popierającą te starania.

Uwieńczeniem tych starań była uchwała Nr 341 Rady Ministrów z dnia 13 maja 1953 roku powołująca w Lublinie Wieczorową Szkołę Inżynierską.

W roku akademickim 1953/54 109 studentów Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej w Lublinie rozpoczęło studia na Wydziale Mechanicznym.

Organizatorem Uczelni i dziekanem wydziału mechanicznego został mianowany mgr inż. Stanisław Podkowa, a rektorem prof. dr Stanisław Ziemecki, kierownik katedry fizyki UMCS.

Uchwała Rady Ministrów, choć była aktem nadzwyczaj doniosłym, nie przesądziła jeszcze kwestii istnienia WSiInż. w Lublinie. Powołana została bowiem do życia uczelnia jednowydziałowa, co nie rozwiązywało problemu kształcenia kadr inżynierskich dla Lubelszczyzny, a ponadto uczelnia ta nie posiadała najmniejszego choćby własnego pomieszczenia ani niezbędnych pomocy naukowych do prowadzenia zajęć nawet na tym jednym wydziale. Dalsze losy uczelni uzależnione zostały od jej pracy, od energii, umiejętności i zapobiegliwości jej organizatorów.

Rozpoczęła się trwająca kilka lat walka o ugruntowanie bytu uczelni, o zapewnienie minimum warunków kadrowych, lokalowych i materialno-technicznych do prowadzenia zajęć oraz o stopniowe two-

Prof. dr S. Ziemecki

rzenie podstaw rozwoju szkoły wieczorowej, które umożliwiłyby jej przekształcenie w szkołę wyższą.

Przez pierwsze lata WSInż. była uczelnią całkiem bezdomną, mieszczącą się kątem przy innych szkołach, instytucjach, fabrykach. Wykłady z chemii i fizyki odbywały się w Akademii Medycznej i na UMCS, zajęcia laboratoryjne z zakresu obróbki skrawaniem i obrabiarerek odbywały się w Fabryce Samochodów Ciężarowych... Długo by

W barakach przy ul. Langiewicza mieszczą się zastępczo niektóre sale wykładowe i domy studenckie

zresztą wyliczać. A jeszcze dłuższy byłby opis wszystkich starań, jakie podejmował mgr inż. Stanisław Podkowa, organizator WSInż., który po śmierci prof. dr. Stanisława Ziemeckiego w 1956 r. objął funkcję rektora.

Wreszcie w roku 1958 Prezydium WRN powzięło decyzję przyznającą WSInż. zabytkowy pałac Sobieskich przy ul. Dąbrowskiego 13, zajmowany dotąd przez DOKP. Mimo że dyrektor DOKP Tadeusz Bronowski (obecny wiceminister komunikacji) z całym zrozumieniem traktował potrzeby WSInż. i DOKP nie tylko zgodziła się na oddanie gmachu, lecz również na wybudowanie zastępczych mieszkań dla 42 pracowników PKP, którzy mieszkali w tym gmachu — upłynęły całe cztery lata zanim WSInż. mogła się tam wprowadzić. Trzeba było dawny pałac Sobieskich adaptować dla celów uczelni, a to wymagało zarówno czasu, jak i dużych nakładów finansowych.

Prezydium WRN przyznało wprawdzie na ten cel dotację w wysokości 7,5 mln. złotych, lecz oprócz przebudowy gmachu należało także zorganizować w nim laboratoria i wyposażić je w sprzęt do zajęć dydaktycznych i naukowych. I wówczas przyszły z pomocą zakłady przemysłowe Lubelszczyzny — FSC, WSK, KFWM, ZWSI — przydzielając nieodpłatnie lub wypożyczając uczelni aparaturę, obrabiarki i inne urządzenia. Pracownicy budownictwa starali się przyspieszyć tempo robót.

Pomoc dla borykającej się z trudnościami uczelni szczególnie wzrosła od czasu, gdy ukonstytuowało się Towarzystwo Przyjaciół WSIInż., skupiające wielu znanych działaczy politycznych i gospodarczych reprezentujących różne środowiska społeczne i gałęzie gospodarki Lubelszczyzny.

Warto również odnotować fakt powołania w dniu 20.IX.1962 r. Komitetu Międzyuczelnianego do współpracy z WSIInż., który składał się z przedstawicieli UMCS, Politechniki Warszawskiej, WSR i WSIInż.

W rezultacie tych starań i zabiegów dziesiąta inauguracja roku akademickiego na WSIInż. odbyła się 1 grudnia 1962 r. w pięknie odnowionym i przystosowanym do potrzeb uczelni dawnym pałacu Sobieskich.

„Po dziewięciu latach tułaczki i korzystania z gościnności różnych szkół lubelskich — powiedział wówczas w przemówieniu inauguracyjnym rektor mgr inż. Stanisław Podkowa — uczelnia nasza znalazła się nareszcie we własnym gmachu, który urządza i wyposaża zgodnie ze swymi zadaniami i potrzebami dydaktyczno-naukowymi.

Nikt już dzisiaj nie stawia pod znakiem zapytania istnienia naszej uczelni. Wprost przeciwnie, dzięki serdecznej trosce o kształcenie kadr technicznych dla Lubelszczyzny, jaka cechuje Komitet Wojewódzki Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej w Lublinie, i pomocy, jaką nam okazują I Sekretarz Komitetu Wojewódzkiego tow. Władysław Kozdra i przewodniczący Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej tow. Paweł Dąbek — żywotne problemy Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej weszły w orbitę działania instancji partyjnych i organów władzy państwowej w naszym województwie — znalazły przysługujące im miejsce w zainteresowaniach społeczeństwa Lublina i Lubelszczyzny.

W takich warunkach i w takiej atmosferze łatwiej nam będzie zapewnić wysoki poziom studiów w naszej uczelni, uzyskać wszystkie przysługujące na mocy prawa udogodnienia dla słuchaczy Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej, szybciej i sprawniej prowadzić prace zmierzające do przekształcenia jedynej w województwie uczelni technicznej w duży ośrodek kształcenia kadr technicznych, który swą strukturą organizacyjną, kierunkami i poziomem studiów, ilością studentów i absolwentów odpowiadać będzie potrzebom prężnie rozwijającej się gospodarki i życia społecznego Lubelszczyzny (...).”

Rok 1962 był w dziejach uczelni rokiem przełomowym. WSIInż. posiadała już swój własny gmach oraz własną kadrę pracowników naukowych i dydaktycznych. Wykładali tu również na zasadzie prac zleconych naukowcy z Politechniki Warszawskiej, z lubelskich wyższych uczelni oraz inżynierowie posiadający duży staż pracy w zakładach przemysłowych.

Na mocy decyzji Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego, WSIInż. w Warszawie i WSIInż. w Lublinie zawarły w dniu 10 września 1962 r. porozumienie o utworzeniu Studium Budownictwa WSIInż. w Warszawie prowadzonego wspólnie z WSIInż. w Lublinie. Naukę w Studium rozpoczęło 82 studentów.

Studium Budownictwa, uzależnione częściowo od WSIInż. w Warszawie, traktowano jako formę przejściową, toteż już 23 stycznia 1963 roku rektor mgr inż. Stanisław Podkowa wystąpił do Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego z petycją o powołanie na WSIInż. Wydziału Budownictwa. Niemal jednocześnie rozpoczęto starania o powołanie Wydziału Elektrycznego.

W wyniku usilnych starań już w roku 1963/64 wyodrębniono na WSIInż. kierunek elektryczny, a w roku akademickim 1964/65 oficjalnie powstał Wydział Elektryczny ze specjalnością elektrotechnika przemysłowa. Już we wrześniu 1964 r. zorganizowano pracownię elektrotechniczną, następnie laboratoria: podstaw elektrotechniki, miernictwa elektrycznego, maszyn elektrycznych.

W rok później otwarty został Wydział Budownictwa, który obecnie posiada już trzy kierunki studiów: budownictwo lądowe, inżynierię sanitarną oraz budowy dróg i ulic.

Godną uwagi jest również ekspansja uczelni w teren, do zakładów przemysłowych: WSIInż. prowadzi punkt konsultacyjny przy Kraśnickiej Fabryce Wyrobów Metalowych, przez pewien okres istniał taki punkt przy Zakładach Wytwórczych Sprzętu Instalacyjnego w Poniatowej, a ostatnio zorganizowany został przy kombinacie azotowym w Puławach.

I wreszcie najdonioślejszy akt w dotychczasowych dziejach lubelskiej uczelni technicznej: dnia 28 kwietnia 1965 r. wyszło rozporządzenie Rady Ministrów w sprawie przekształcenia Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej w Wyższą Szkołę Inżynierską.

Tak więc WSIInż. w ciągu ostatnich pięciu lat kolejno realizowała swe ambitne zamierzenia. Najpierw była uczelnią jednowydziałową, potem obok wydziału mechanicznego powstał wydział elektryczny i wydział budownictwa. Z początku prowadzono tu kształcenie jedynie systemem wieczorowym, następnie również zaocznym i wreszcie — dziennym.

A oto obraz Uczelni na początku szesnastego roku akademickiego.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 28 kwietnia 1965 roku

w sprawie przekształcenia

Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej

w Wyższą Szkołę Inżynierską

Na podstawie art. 2 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 5 listopada 1958 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 68, poz. 336 i z 1965 Nr 14, poz. 98) zarządza się, co następuje:

§ 1

Wieczorową Szkołę Inżynierską w Lublinie przekształca się w Wyższą Szkołę Inżynierską.

§ 2

Wyższa Szkoła Inżynierska w Lublinie prowadzi nauczanie w trybie studiów dziennych oraz studiów wieczorowych i zaocznych.

§ 3

Wyższa Szkoła Inżynierska w Lublinie wydaje absolwentom dyplomy stwierdzające ukończenie studiów na odpowiednim wydziale i nadanie zawodowego tytułu inżyniera.

§ 4

Studenci Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej w Lublinie stają się studentami Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Lublinie.

§ 5

Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Szkolnictwa Wyższego.

§ 6

Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 czerwca 1965 roku.

Prezes Rady Ministrów
J. CYRANKIEWICZ

W WSInż. studiuje ponad 2700 osób, z tej liczby 900 na studiach dziennych, ponad 1100 na wieczorowych i 700 na zaocznych. Istnieje w Szkole 21 zespołów przedmiotowych oraz 18 pracowni zorganizowanych dla prowadzenia ćwiczeń dydaktycznych i wykonywania prac naukowo-badawczych.

Budżet uczelni, wynoszący niegdyś niespełna pół miliona, sięga obecnie 18 mln, zaś jej majątek wyraża się wartością około 40 mln zł.

WSInż. zatrudnia 154 pracowników naukowo-dydaktycznych z czego większość etatowo, 5 pracowników biblioteki, 53 naukowo-technicznych i 83 administracji i obsługi.

Zajęcia ze studentami prowadzi 3 profesorów, 11 docentów, 20 doktorów, a pozostali wykładowcy to magistrowie lub magistrowie inżynierowie różnych specjalności, posiadający obok wiedzy teoretycznej dużą praktykę przemysłową. Na uwagę zasługują ambitne dążenia pracowników dydaktycznych do pogłębienia swych kwalifikacji i uzyskania stopni naukowych. Ośmiu spośród nich kończy prace doktorskie, a czterech oddało już je do recenzji i w roku akademickim 1967—68 przewidziana jest obrona tych prac. Na ukończeniu są również dwie prace habilitacyjne. W ramach doskonalenia kadr naukowych jeden z pracowników WSInż. skierowany został na czteroletnie studia doktoranckie przy Polskiej Akademii Nauk.

Jeszcze stosunkowo niedawno, gdy najmłodsza uczelnia Lublina nie miała własnego kąta, jej twórcy snuli jedynie wizje jej przyszłego kształtu. Obecnie zmieniły się one w konkretną koncepcję urbanistyczną, która w najbliższych latach zmieni pejzaż południowej części Lublina.

Przy ulicy Nadbystrzyckiej stoi już nowy gmach WSInż. — pierwszy obiekt całego kompleksu gmachów przyszłej dzielnicy Wyższej Szkoły Inżynierskiej.

Skończyła się już ekwilibrystyka finansowa w działalności inwestycyjnej WSInż. Teraz, tak samo jak w przypadku innych uczelni, inwestorem realizującym ambitne zamierzenia WSInż. został Zarząd Inwestycji Szkół Wyższych w Lublinie, który ma niemałe doświadczenia, jako że kierował od początku budową dzielnicy studenckiej UMCS, WSR i AM.

Zarząd zlecił opracowania architektoniczne przyszłej dzielnicy WSInż. trzem biurom projektowym: Miastoprojektowi w Lublinie, Miastoprojektowi w Warszawie i Zakładowi Podstaw Urbanistyki i Architektury przy Politechnice Warszawskiej. Był to więc swego rodzaju konkurs, do którego stanęły trzy zespoły fachowców. Efekty ich prac mogli mieszkańcy Lublina oglądać na zorganizowanej w gmachu WSInż. przy ul. Dąbrowskiego wystawie, która trwała na przełomie stycznia i lutego 1968 r. Potem prace te rozpatrywała Miejska Komisja Urbanistyczno-Archelektoniczna.

Trudny był wybór pomiędzy projektami przedstawionymi przez zespół architektów lubelskich i zespół z Politechniki Warszawskiej. W końcu przyjęto pierwszy z tych projektów. Tak więc przyszła dzielnica studencka przy ul. Nadbystrzyckiej mieć będzie taki kształt, jaki zrodził się w wyobraźni twórczej dr inż. Jerzego Androsiuka, mgr inż. Stanisława Fijałkowskiego oraz magistrów inżynierów Rity i Tadeusza Nowakowskich. Konstrukcje opracowali inżynierowie Irmina i Zbigniew Pawłowscy, instalacje sanitarne mgr inż. Zdzisław Lechus, elektryczne mgr inż. Cyprian Skwarek, drogi i ukształtowanie terenu inż. Jerzy Sierzpowski.

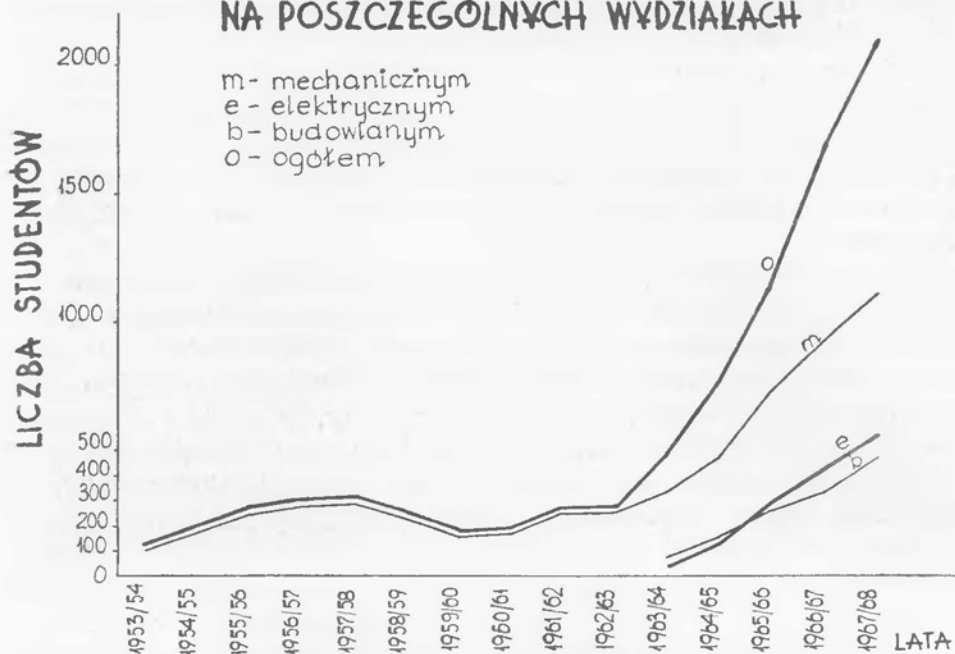
W roku 1980 WSI_Ż będzie kształcić ogółem ponad 6 tys. studentów, w tym ponad 2 tysiące na studiach dziennych. Najliczniejszy będzie Wydział Mechaniczny, na którym studiować będzie około 3 tys. osób. Tak potężnie rozwinięta uczelnia techniczna musi mieć nie tylko odpowiednie sale wykładowe, laboratoria, warsztaty, księgozbiory, lecz również inne pomieszczenia, poczynając od domu społeczno-usługowego ze stołówką studencką i salą estradową, a na domach akademickich dla 1400 osób skończywszy. Stanie tu również hotel asystenta na 350 miejsc i duża hala sportowa. Łączna kubatura wszystkich obiektów WSI_Ż wyniesie ponad 283 tys. m³, a ich powierzchnia użytkowa sięgnie 65 tys. m².

Obiekty uczelni rozmieszczone zostaną na obszarze 12 ha. Zabudowa będzie wysoka: obiekty dydaktyczne sięgną 8 kondygnacji, mieszkal-

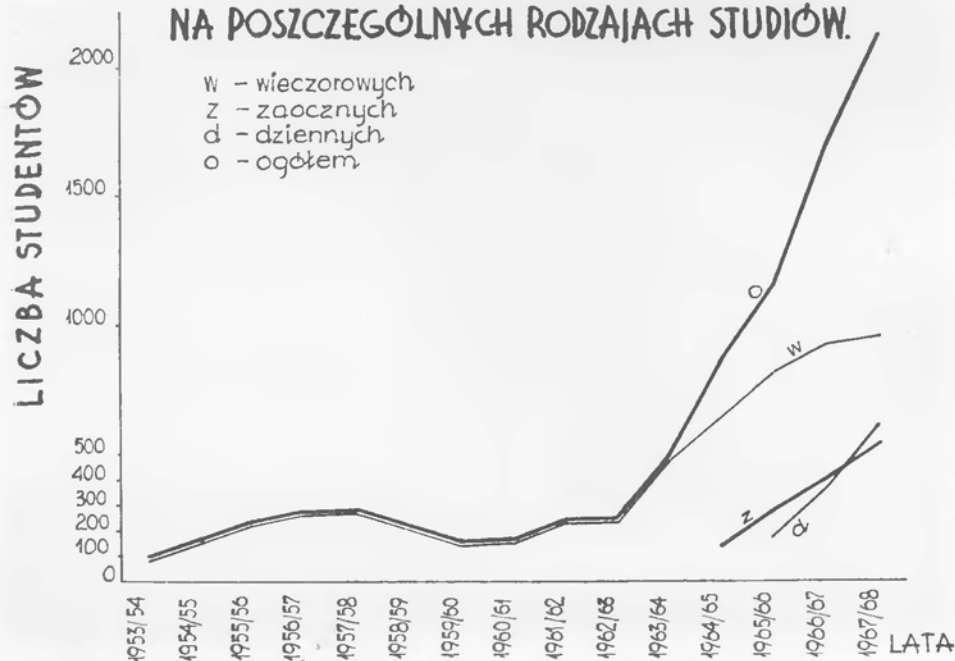

Budynek Wydziału Elektrycznego przy ul. Nadbystrzyckiej

WZROST LICZBY STUDENTÓW OD R.1953 DO R.1968 NA POSZCZEGÓLNYCH WYDZIAŁACH

WZROST LICZBY STUDENTÓW OD R.1953 DO R.1968 NA POSZCZEGÓLNYCH RODZAJACH STUDIÓW.

Inauguracja roku akademickiego 1967/68

ne — 11. Projekt lubelskich architektów nie pozbawiony jest monumentalności, uzasadnionej w tym przypadku. Bardzo efektownie prezentować się będzie nowa dzielnica zarówno od strony ul. Nadbystrzyckiej, jak i od strony Bystrzycy.

Centrum stanowić będzie plac — forum, położony równolegle do ulicy i wyniesiony w stosunku do niej na wysokość około 2 m. Plac zostanie zamknięty podłużnym budynkiem wydziału ogólnotechnicznego i na skrzydłach dwoma bryłami budynków wydziału mechanicznego i budownictwa.

Cztery niskie budynki: rektorat, biblioteka, dom społeczno-usługowy i stołówka pracownicza oddziela część dydaktyczną dzielnicy od domów studenckich. Plac przed domami studenckimi stanowić będzie naturalną kontynuację placu uczelnianego. Budowa rozpocznie się w roku 1970. Wykonawcą jest Lubelskie Przedsiębiorstwo Budownictwa Miejskiego. Najpierw staną gmachy wydziału mechanicznego i wydziału budownictwa, potem kolejno pozostałe obiekty. Prace budowlane zakończone zostaną w roku 1980. Lublin zyska jeszcze jeden piękny, nowoczesny akcent urbanistyczny, a Wyższa Szkoła Inżynierska — własną, nowoczesną i odpowiadającą potrzebom bazę lokalowo-techniczną, ponieważ stosownie do postępu budowy poszczególne obiekty otrzymywać będą pełne wyposażenie w aparaturę, maszyny i sprzęt dydaktyczno-naukowy.

K R O N I K A W Y D A R Z E Ń

19.III.1950 r. — Zgromadzenie wyborcze oddziału lubelskiego NOT zobowiązuje nowo wybrany Zarząd do zorganizowania w Lublinie Szkoły Inżynierskiej.

7.IV.1950 r. — Prezes oddziału lubelskiego NOT mgr inż. Stanisław Podkowa i sekretarz inż. Jacek Rogowski wystosowują pismo do Rady Głównej NOT z wnioskiem o uruchomienie w roku akademickim 1950—51 Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej. Zarząd oddziału powołuje Komitet Organizacyjny WSIInż. z przewodniczącym mgr inż. Romualdem Krzywickim i sekretarzem mgr inż. Włodzimierzem Ginko.

4.V.1950 r. — Biuro Regionalne PKPG w Lublinie wydaje opinię o konieczności utworzenia WSIInż.

26.VII.1950 r. — Odbywa się posiedzenie w sprawie utworzenia WSIInż., zwołane przez Lubelski Oddział NOT i KW PZPR. PWRN podejmuje uchwałę w sprawie uruchomienia w roku akademickim 1950—51 WSIInż.

19.VI.1952 r. — Minister Szkolnictwa Wyższego powierza mgr inż. Stanisławowi Podkowie funkcję organizatora Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej w Lublinie.

13.V.1953 r. — Rada Ministrów wydaje uchwałę o utworzeniu *Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej*. Pierwszym rektorem WSIInż. zostaje prof. dr Stanisław Ziemecki, kierownik Katedry Fizyki UMCS, a dziekanem wydziału mechanicznego mgr inż. Stanisław Podkowa.

1.XI.1953 r. — W gmachu Fizyki UMCS odbyła się pierwsza inauguracja roku akademickiego. Obecnych było 100 studentów uczęszczających na I rok wydziału mechanicznego. Wykład inauguracyjny pt. „Rewolucja w epoce Odrodzenia” wygłosił rektor Uczelni prof. dr Stanisław Ziemecki.

19.I.1956 r. — Zmarł prof. dr Stanisław Ziemecki, pierwszy rektor WSIInż. Po śmierci prof. Ziemeckiego rektorem WSIInż. zostaje organizator Szkoły — mgr inż. Stanisław Podkowa.

16.XII.1958 r. — Prezydium WRN w Lublinie podejmuje Uchwałę przyznającą WSInż. gmach przy ul. J. Dąbrowskiego 13, zajmowany przez DOKP.

2.II.1961 r. — Powstaje Towarzystwo Przyjaciół Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej.

15.XII.1961 r. — Odkonano pierwsze walne zebranie Towarzystwa, na którym wybrano Zarząd, Komisję Rewizyjną oraz Delegatów z większych zakładów pracy. Prezesem Towarzystwa został Mieczysław Martyn, ówczesny I sekretarz Komitetu Miejskiego PZPR.

10.IX.1962 r. — Na mocy porozumienia pomiędzy Wieczorową Szkołą Inżynierską w Warszawie i Wieczorową Szkołą Inżynierską w Lublinie utworzone zostało Studium Budownictwa WSInż. Warszawa z siedzibą w WSInż. w Lublinie.

20.IX.1962 r. — Powołano Komitet Międzyuczelniany do współpracy z WSInż., składający się z przedstawicieli UMCS, Politechniki Warszawskiej, WSR w Lublinie i WSInż. Na czele Ko-

mitetu stanął prof. dr Andrzej Waksrudzki z UMCS.

3.XII.1962 r. — W odnowionym i przystosowanym do potrzeb dawnym pałacu Sobieskich odbyła się inauguracja dziesiątego roku nauczania Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej. Otwarcia nowego roku akademickiego dokonał rektor mgr inż. Stanisław Podkova. Wykład inauguracyjny pt. „Metoda analogii i abstrakcji w matematyce” wygłosił prof. dr Adam Bielecki.

23.I.1963 r. — Rektor mgr inż. Stanisław Podkova wystąpił do Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego z petycją o powołanie wydziału budownictwa.

1.VIII.1964 r. — Powstanie wydziału elektrycznego ze specjalnością elektrotechnika przemysłowa.

17.II.1965 r. — Spotkanie sekretarza KC PZPR, pośła Ziemi Lubelskiej Witolda Jarosińskiego ze środowiskiem inżyniersko-technicznym Lublina. W. Jarosiński oświadcza, że inicjatywa przekształcenia Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej w Wyższą Szkołę Inżynierską zyskała poparcie partii i rządu.

30.III.1965 r. — Powstanie w WSiInż. Uczelnianej Organizacji Partyjnej PZPR.

28.IV.1965 r. — Rada Ministrów wydaje rozporządzenie w sprawie przekształcenia Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej w Lublinie w Wyższą Szkołę Inżynierską.

1.VI.1965 r. — Weszła w życie ustawa o przekształceniu Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej w Lublinie w Wyższą Szkołę Inżynierską.

1.VI.1965 r. — Powstał wydział budownictwa WSiInż. z dwoma kierunkami nauczania: budownictwem lądowym i inżynierią sanitarną.

2.VII.1965 r. — Rozpoczęły się pierwsze w dziejach WSiInż. egzaminy wstępne na studia dzienne na wydziale mechanicznym i elektrycznym.

1.IX.1965 r. — Na mocy zarządzenia Ministra Szkolnictwa Wyższego powstało w Wyższej Szkole Inżynierskiej w Lublinie Studium Języków Obcych.

16.X.1965 r. — Pierwsza inauguracja roku akademickiego w Wyższej Szkole Inżynierskiej w

Lublinie. Na uroczystość przybyli: sekretarz KC PZPR Witold Jarosiński, I sekretarz KW PZPR Władysław Kozdra, przewodniczący PWRN Paweł Dąbek, wiceminister szkolnictwa wyższego prof. dr Stefan Minc, przedstawiciele władz miejskich i rektorzy lubelskich uczelni. Przewodniczący Towarzystwa Przyjaciół WSiInż. Mieczysław Martyn przekazał na ręce mgr inż. Stanisława Podkowy sztandar Uczelni, ufundowany przez Towarzystwo.

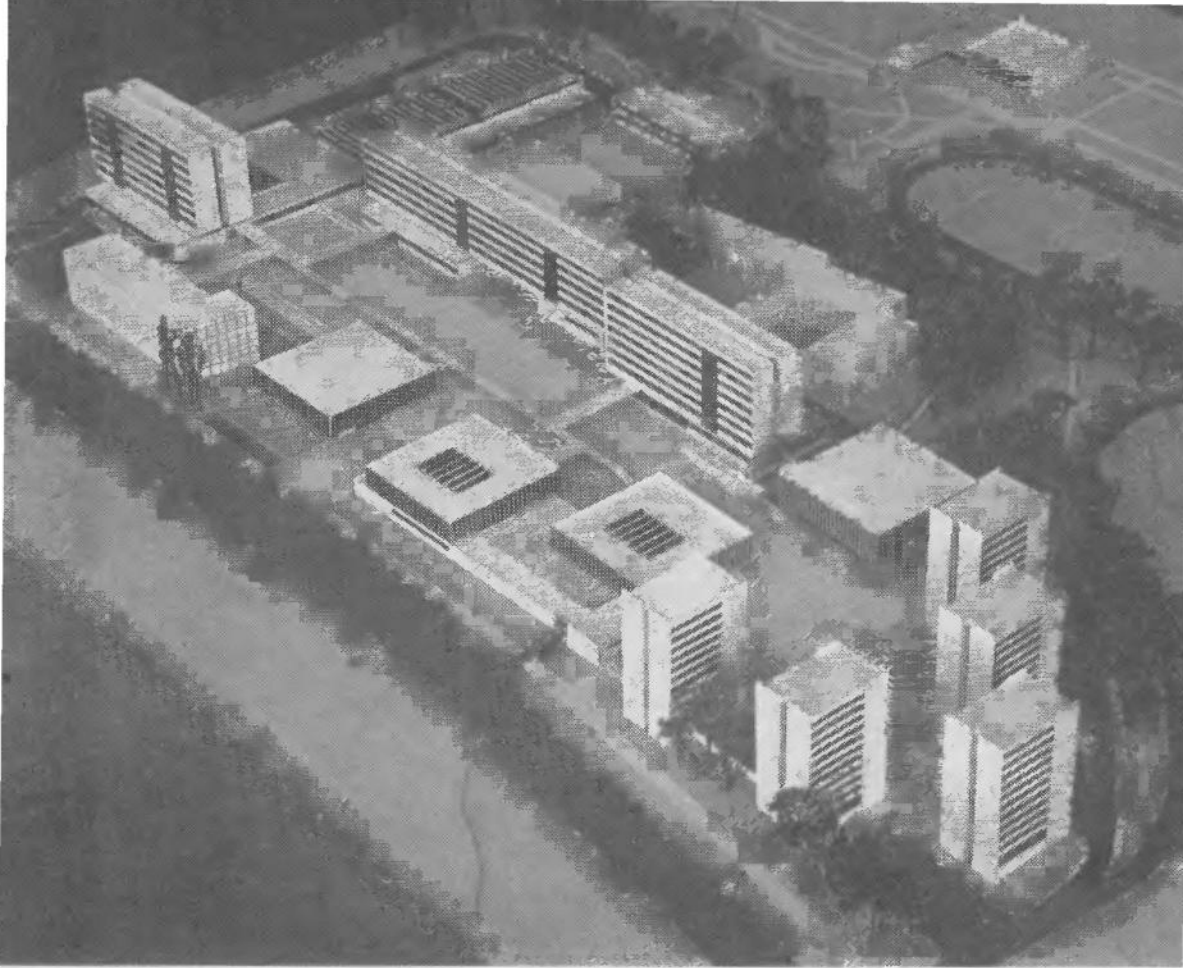
11.X.1966 r. — Komisja Oceny Projektów Inwestycyjnych Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego zatwierdziła generalne założenia inwestycji i rozwoju WSiInż. w Lublinie.

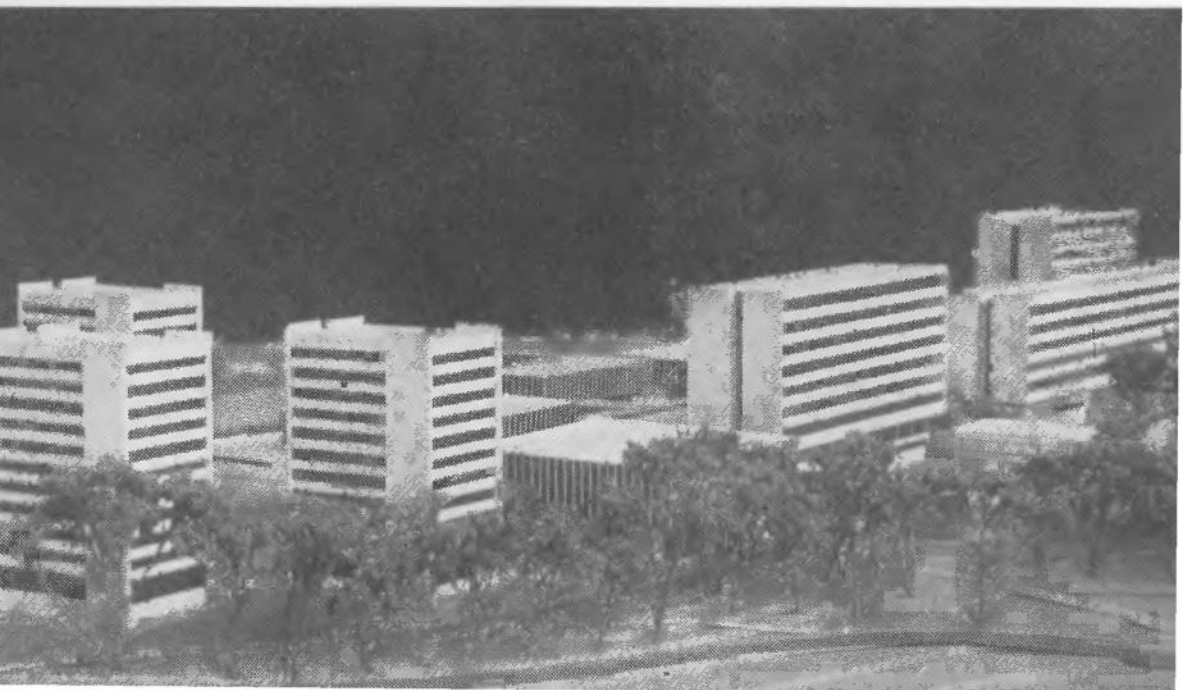
1.VII.1967 r. — Ministerstwo Szkolnictwa Wyższego upoważnia Wydz. Budownictwa WSiInż. do prowadzenia studiów dziennych.

27.IV.1968 r. — Zapadła decyzja o wprowadzeniu na WSiInż. w roku akademickim 1968—69 nowych specjalności: na wydziale mechanicznym — eksploatacji pojazdów, na wydziale budownictwa — budowy dróg i ulic.

KOMPLEKS GMACHÓW PRZYSZŁEJ DZIELNICY WYŻSZEJ SZKOŁY INŻYNIERSKIEJ

ÓWNOCZEŚNIE z ogromnym rozwojem nauk ścisłych i techniki bardzo szybko wzrasta materiał naukowy, który powinni opanować studenci szkół inżynierskich.

Powstaje więc problem: w jaki sposób kształcić przyszłych inżynierów, aby wynieśli oni z uczelni niezbędny zasób wiedzy i umiejętności?

Przedłużenie okresu studiów z wielu względów nie wchodzi w rachubę, nie można też kształcić inżynierów bardzo wąskich specjalności, ponieważ trudno by im było współpracować z sobą w zakładach przemysłowych i sprawnie rozwiązywać problemy leżące na pograniczu różnych wąskich specjalności. Pozostaje zatem jedyne wyjście: dążyć do maksymalnej efektywności nauczania.

Temu właśnie celowi podporządkowana jest struktura szkół inżynierskich i obowiązujący w nich sposób prowadzenia zajęć.

W odróżnieniu od katedr i zakładów na politechnikach, ich odpowiedniki w wyższych szkołach inżynierskich — zespoły i pracownie — obejmują swym zasięgiem wykładowców i sprzęt naukowo-dydaktyczny nie jednej, lecz kilku pokrewnych dziedzin. Pozwala to z jednej strony, dzięki bardziej scentralizowanej dyspozycji, na lepsze wykorzystanie drogiej, często unikalnej aparatury laboratoriów, a z drugiej strony zmusza do ścisłej korelacji programów wykładów i ćwiczeń z zazębiających się dziedzin.

Inny też niż na politechnikach jest w wyższych szkołach inżynierskich sposób prowadzenia zajęć. Po pierwsze — rzecz zasadnicza — wszystkie zajęcia są o b o w i ą z k o w e. Po drugie — wszystkie zajęcia prowadzone są systemem wykładowo-ćwiczeniowym, tzn. że nie prowadzi się oddzielnie wykładów i oddzielnie ćwiczeń, lecz łączy się je w jeden zsynchronizowany cykl nauczania. Główną zaletą tego sposobu prowadzenia zajęć jest możliwość najbardziej racjonalnego gospo-

darowania czasem i należytego kojarzenia wykładów z ćwiczeniami, co w efekcie daje możliwość przerobienia dużych ilości materiału naukowego.

Jeśli np. w systemie odrębnie prowadzonych wykładów i ćwiczeń dość często zdarza się, że na początku semestru ćwiczenia praktycznie biorąc niewiele dają studentowi, bo materiału wyłożonego jest jeszcze zbyt mało, natomiast pod koniec semestru materiał nie mieści się w czasie ćwiczeń i przerabiany jest powierzchownie, to w systemie wykładowo-ćwiczeniowym taka sytuacja nie może powstać. Z góry ustala się właściwy stosunek czasu przeznaczonego na wykłady do czasu przeznaczonego na ćwiczenia, przy czym ćwiczenia rozmieszcza się w najbardziej odpowiednich momentach wykładu. Dużą zaletą tego systemu jest również to, że wykłady i ćwiczenia prowadzą w grupach 30-osobowych ci sami wykładowcy, co w maksymalnym stopniu zapewnia bieżącą kontrolę postępów w nauce i na tej podstawie niejednokrotnie zezwala na dokonywanie zaliczeń bez przeprowadzenia kolokwium i egzaminów.

W sumie — dyscyplina studiów, właściwe rozłożenie materiału naukowego i jego ścisła korelacja oraz racjonalne wykorzystywanie czasu studenta zapewniają wysoką efektywność nauczania, dają gwarancję, że absolwent WSiInż. przystąpi do pracy zawodowej należycie przygotowany przez uczelnię.

Zdjęcie studentów III roku Wydziału Mechanicznego w laboratorium pomiarów warsztatowych

Docent mgr inż. STANISŁAW PODKOWA — rektor WSiInŻ. Studiował na Wydziale Mechanicznym Politechniki Warszawskiej. Przed wojną pracował jako konstruktor w biurze projektowym Naczelnej Dyrekcji Lasów Państwowych. Zaraz po wyzwoleniu organizował DOKP i komunikację kolejową, a od 1951 roku pełnił obowiązki dyrektora do spraw inwestycji w budującej się Fabryce Samochodów Ciężarowych w Lublinie. Był organizatorem i pierwszym przewodniczącym oddziału lubelskiego NOT. W tym czasie wysunął wspólnie ze swymi towarzyszami pracy z FSC i z NOT koncepcję utworzenia w Lublinie wyższej uczelni technicznej i konsekwentnie dążył do jej zrealizowania. Ministerstwo Szkolnictwa Wyższego powierzyło mu obowiązki organizatora WSiInŻ. i dziekana wydziału mechanicznego, a po śmierci prof. dr Stanisława Ziemeckiego w 1956 r. także obowiązki rektora. Było to w okresie, gdy szkoła borykała się z ogromnymi trudnościami, zwłaszcza lokalowymi, i niejednokrotnie zagrażał jej upadek. Zapobiegliwość rektora Stanisława Podkowskiego w dużej mierze przyczyniła się do przezwyciężenia tych trudności i sprawiła, że WSiInŻ. poczęła się coraz dynamiczniej rozwijać.

Doc. mgr inż. Stanisław Podkova posiada szereg wysokich odznaczeń

Doc. mgr inż. S. Podkova

państwowych i honorowych, a mianowicie: Krzyż Oficerski Orderu Odrodzenia Polski, Złoty i Srebrny Krzyż Zasługi, Odznakę Tysiąclecia, Odznakę „Zasłużonego dla Województwa Lubelskiego”, Złotą Odznakę „Zasłużonego dla miasta Lublina”, Złotą i Srebrną Odznakę NOT, Złotą Odznakę SIMP, Odznakę „Zasłużonego dla FSC”, oraz odznakę „Zasłużonego dla KFWM”.

Jest laureatem nagrody I stopnia Miasta Lublina i nagrody I stopnia Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej.

Docent mgr inż. SEWERYN BOBIŃSKI — prorektor WSIŃ. Studiował na Politechnice Łódzkiej specjalizując się w budowie obrabiarek do metali. W okresie budowy i organizacji Fabryki Samochodów Ciężarowych w Lublinie pracował w tej fabryce na stanowisku kierownika działu gospodarki narzędziowej. Potem tę samą funkcję pełnił w Wytwórni Sprzętu Komunikacyjnego w Świdniku.

W pierwszych latach istnienia lubelskiej WSIŃ. doc. mgr inż. Seweryn Bobiński prowadził wykłady na zasadzie prac zleconych, od 1962 roku związał się z uczelnią na stałe. Pełnił obowiązki dziekana wydziału mechanicznego, a w 1966 r. został prorektorem WSIŃ. Włożył wiele wysiłku w organizowanie laboratoriów i pracowni naukowych.

Doc. mgr inż. Seweryn Bobiński jest radnym Miejskiej Rady Narodowej w Lublinie. Posiada Złotą Odznakę NOT oraz Odznakę „Zasłużonego dla KFWM”. Jest laureatem nagrody I stopnia Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej.

Docent mgr inż. RYSZARD CYLC — dziekan wydziału mechanicznego WSIŃ. Pracę zawodową rozpoczął już podczas studiów na Politechnice Warszawskiej — był kierownikiem działu planowania inwestycji w Zjednoczeniu Przemysłu Narzędziowego.

Po skończeniu studiów w 1950 r. został skierowany do organizującej się w Lublinie Fabryki Samochodów Ciężarowych. Pracował jako konstruk-

Doc. mgr inż. S. Bobiński

Doc. mgr inż. R. Cylc

Doc. mgr inż. R. M. Krzywicki

tor w dziale głównego konstruktora, potem pełnił obowiązki kierownika oddziału, zastępcy głównego technologa i głównego technologa. Wkrótce po utworzeniu w Lublinie WSiInż. rozpoczął prowadzenie tu wykładów. Jego specjalnością jest technologia budowy maszyn.

Doc. mgr inż. Ryszard Cylc bardzo dba o utrzymanie stałej więzi między uczelnią, a zakładami przemysłowymi, w rezultacie czego około 95 proc. studentów pracujących i studiujących systemem wieczorowym czerpie tematy do swych prac przejściowych i dyplomowych z zakładów przemysłowych, w których są zatrudnieni. Ich pomysły techniczne, opracowane pod kierunkiem mgr inż. Ryszarda Cylca lub innych wykładowców zespołu przedmiotowego, znajdują bardzo często zastosowanie w przemyśle lubelskim.

Doc. mgr inż. Ryszard Cylc jest odznaczony Złotym i Srebrnym Krzyżem Zasługi, Odznaką Tysiąclecia oraz Srebrną Odznaką „Zasłużonego dla KFWM”.

Docent mgr inż. ROMUALD MIECZYŚLAW KRZYWICKI — dziekan wydziału elektrycznego WSiInż. Po ukończeniu studiów na wydziale elektrycznym Politechniki Warszawskiej w 1937 roku pracował w budującej się wówczas Kraśnickiej Fabryce Wytwarzania Metalowych. Po wyzwoleniu przeszedł do szkolnictwa zawodowego. W latach 1951—1964 był dyrektorem Ośrodka Metodycznego w Lublinie. Wydał szereg podręczników i poradników metodycznych dla szkół zawodowych, a także opracował wiele programów i recenzji różnych wydawnictw technicznych.

W 1951 roku, jako przewodniczący Komitetu Organizacyjnego przy lubelskim oddziale NOT, rozpoczął wspólnie z mgr inż. Stanisławem Podkową starania o utworzenie w Lublinie Wieczorowej Szkoły Inżynierskiej. Pracę w WSiInż. podjął w roku 1955, a od roku 1964 pełni obowiązki dziekana wydziału elektrycznego. Włożył wiele wysiłku w organizowanie procesu dydaktycznego oraz laboratoriów.

Doc. mgr inż. R. M. Krzywicki interesuje się także zagadnieniami przyrodniczymi. Od wielu lat współpracuje z Instytutem Zoologicznym PAN w Warszawie. Opublikował szereg prac naukowych z zakresu biologii o łącznej objętości 40 arkuszy wydawniczych. Skompletował zbiór owadów liczący około 40 tys. sztuk i posiadający dużą wartość naukową.

Doc. mgr inż. R. M. Krzywicki odznaczony jest Medalem X-lecia, Srebrnym i Złotym Krzyżem Zasługi, a za dwudziestoletnią pracę w stowarzyszeniach naukowo-technicznych otrzymał Srebrną Odznakę NOT i Złotą Odznakę SEP. Posiada także Odznakę

Tysiąclecia oraz dyplom NOT „Twórcy Nowej Techniki 1967”. Jest laureatem nagrody I stopnia Miasta Lublina.

Dr inż. STANISŁAW MATYASZEWSKI — dziekan wydziału budownictwa lądowego WSIInż. Kończył Politechnikę Śląską w Gliwicach studiując równolegle dwie specjalności: konstrukcyjno-mostową i konstrukcyjno - budowlaną. Jeszcze przed uzyskaniem dyplomu rozpoczął pracę zawodową w Biurze Projektów i Studiów Budownictwa Przemysłowego w Gliwicach. Potem przez pięć lat był starszym asystentem na Politechnice Warszawskiej i pracował w różnych instytucjach stołecznych. W 1959 r. przeniósł się do Lublina — swego rodzinnego miasta. W 1964 roku rozpoczął w WSIInż. wykłady zlecone z mechaniki budowli i konstrukcji budowlanych, a potem na stałe związał się z uczelnią organizując wydział budownictwa lądowego i obejmując jego kierownictwo.

Dr inż. Stanisław Matyaszewski opublikował szereg prac naukowych, a ostatnio ukończył pracę doktorską. Stale zabiega o utrzymanie kontaktu z budownictwem na Lubelszczyźnie i o współdziałanie w rozwoju postępu technicznego i tworzenie dobrych tradycji kultury inżynierskiej.

Docent mgr inż. WACŁAW JAŚKIEWICZ — dziekan wydziału ogólnotechnicznego WSIInż. Po ukończeniu Politechniki Łódzkiej w 1957 r. pracował przy odbudowie przemysłu w województwie kieleckim. Równolegle z pracą w przemyśle prowadził działalność dydaktyczną — już w 1949 r. wykładał w WSIInż. w Radomiu. Jednocześnie rozszerzał swoje kwalifikacje naukowe rozpoczynając w 1954 r. studia aspiranckie na Poli-

Dr inż. S. Matyaszewski

Doc. mgr inż. W. Jaśkiewicz

Doc. dr K. Zagórski

technice Warszawskiej. W 1956 r. przeniósł się do Lublina. Był kierownikiem laboratorium FSC. Gromadził również aparaturę do przyszłej pracowni metaloznawstwa w lubelskiej WSiInż., na razie pozostającej bez własnego dachu nad głową. Doc. mgr inż. W. Jaśkiewicz kontynuował bowiem, po przeniesieniu się do Lublina, działalność dydaktyczną, a od 1963 r. poświęcił się jej całkowicie. Najpierw był dziekanem wydziału mechanicznego, potem wydziału ogólnotechnicznego WSiInż.

Głównym obiektem zainteresowań doc. mgr. inż. Wacława Jaśkiewicza jest budowa strukturalna materii, a szczególnie metali.

Docent dr KAZIMIERZ ZAGÓRSKI. Studiował matematykę, chemię i farmację. W latach 1946–48 był pracownikiem naukowym UMCS,

potem pracował przy produkcji leków, następnie objął katedrę środków leczniczych przy Akademii Medycznej.

Z WSiInż. związany jest od początku jej istnienia, najpierw na zasadzie prac zleconych, a od 1964 r. na stałe. Prowadzi wykłady i ćwiczenia z chemii technicznej oraz kieruje pracą laboratoriów. W 1965 r. habilitował się w Krakowskiej AM przedstawiając wyniki prac badawczych z zakresu elektrochemii.

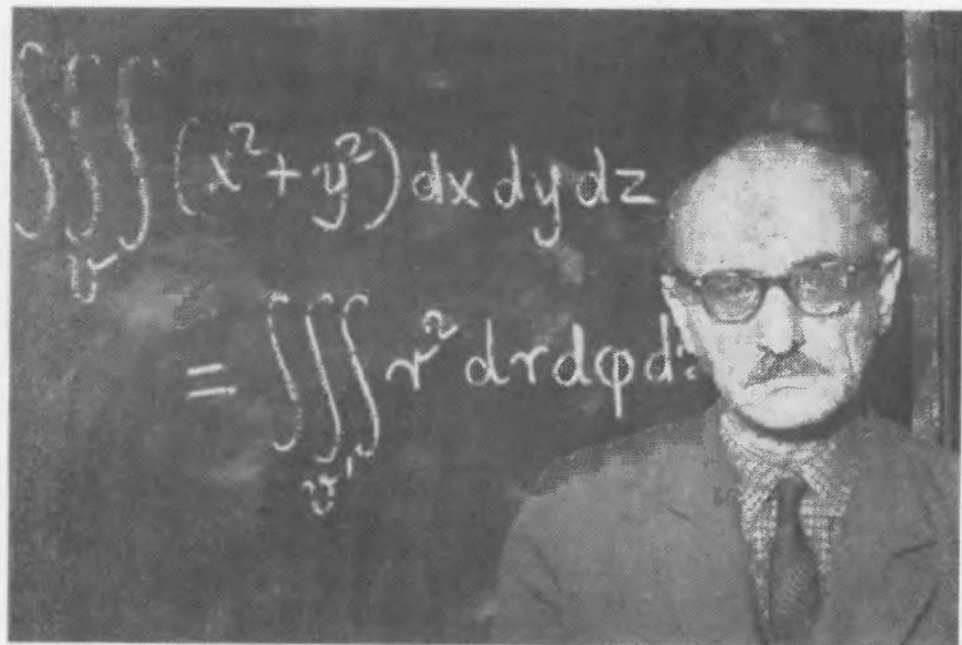
Doc. dr Kazimierz Zagórski od lat dziesięciu jest przewodniczącym Komisji Wynalazczości i Racjonalizatorstwa przy WKZZ i NOT. Za działalność swą na tym polu udekorowany został Złotym Krzyżem Zasługi i Odznaką „Zasłużonego Racjonalizatora Produkcji”.

Mgr STANISŁAW DOBRZYCKI — wykładowca matematyki, nadzwyczaj doświadczony dydaktyk. Około 40 lat temu zaczął nauczać matematyki w szkołach średnich w Poznaniu. Tam również w okresie przedwojennym prowadził na uniwersytecie ćwiczenia z fizyki doświadczalnej.

Do Lublina ściągnął go w 1949 r. prof. dr Mieczysław Biernacki proponując mu asystenturę na UMCS.

Mgr Stanisław Dobrzycki był starszym asystentem, a następnie adiunktem na UMCS. W pół roku po powstaniu WSiInż. prof. dr Adam Bielecki zaproponował mu prowadzenie tu wykładów z matematyki. Obecnie mgr Stanisław Dobrzycki wyklada ten przedmiot w obu lubelskich uczelniach. Nadto prowadzi badania naukowe i pisze pracę doktorską z historii matematyki. Przekłada także dzieła naukowe z języka francuskiego i angielskiego. Jest odznaczony Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Mgr S. Dobrzycki

◆

Docent mgr. inż. LEONID KACEJKO. Pracował przez 15 lat w energetyce i przemyśle Lubelszczyzny na kierowniczych stanowiskach. W szkolnictwie średnim i wyższym technicznym pracuje od 20 lat. Przez ten czas szkolił nauczycieli szkół zawodowych od strony dydaktycznej i zawodowej w Ośrodku Metodycznym w Lublinie. Wydał około 20 podręczników dla szkół zawodowych. Wykładał na Politechnice Warszawskiej w okresie jej organizacji na terenie Lublina.

Od 1964 r. pracuje w WSInż. pełniąc funkcje kierownicze. Organizował Studia Zaoczne oraz niektóre laboratoria na wydziale elektrycznym.

Za wieloletnią swą pracę odznaczony został Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski oraz Złotym i Srebrnym Krzyżem Zasługi. Za pracę społeczną odznaczony został Złotą Odznaką NOT i Złotą Odznaką SEP. Jest również laureatem nagrody I stopnia Miasta Lublina.

Dr ZBIGNIEW RATAJEWICZ. Przeszedł do pracy w WSInż. w styczniu 1964 roku z Katedry Chemii Fizycznej UMCS. Pod jego kierunkiem i przy jego czynnym udziale ubogie i prymitywne laboratorium chemii przekształciło się w dobrze wyposażoną pracownię.

Dr Zbigniew Ratajewicz opublikował 8 prac naukowych i jest współautorem 5 zastrzeżeń patentowych, dotyczących metod otrzymywania odczynników chemicznych. Prowadził także prace w zakresie elektrochemii teoretycznej.

Od szeregu lat jest przewodniczącym Zarządu lubelskiego oddziału SITPChem i członkiem Prezydium Zarządu NOT w Lublinie. Posiada Srebrną Odznakę NOT.

◆

Mgr JANUSZ SKIERCZYŃSKI — kierownik Pracowni Fizyki w WSInż. Przedtem był pracownikiem

*Kierownik laboratorium materiałów
budowlanych Bogdan Karczewski*

naukowym w Katedrze Fizyki Doświadczałnej UMCS.

W WSInż. zorganizował pracownię studencką (140 zadań i 36 stanowisk roboczych) oraz wykładową. Poza tym zorganizował dwie pracownie naukowe. W jednej z nich prowadzone są badania nad ograniczeniem plazmy polami elektromagnetycznymi wysokiej częstotliwości, w drugiej zaś — badania pomiarów biopotencjałów.

Mgr J. Skierczyński jest przewodniczącym OW Polskiego Komitetu Techniki Jądrowej przy NOT w Lublinie i jednocześnie członkiem Prezydium Polskiego Komitetu Techniki Jądrowej w Warszawie. Posiada w swym dorobku naukowym 8 tytułów.

Mgr WITOLD STĘPNIAK.
Jego praca na WSInż. datuje się od

chwili powstania studium dziennego. Dzięki entuzjazmowi i operatywności stworzył atrakcyjne warunki wychowania fizycznego. Umożliwienie korzystania z obcych obiektów sportowych, organizowanie obozów narciarskich i żeglarskich dla najlepiej uczącej się młodzieży — przyczyniły się do spopularyzowania wychowania fizycznego. Duże osiągnięcia WSInż. w spartakiadach studenckich są niewątpliwie również jego zasługą.

Inż. RYSZARD BUJALSKI. Był długoletnim pracownikiem FSC w Lublinie. Pracował w przemyśle w działach: kontroli technicznej i organizacji pracy zdobywając tam duże doświadczenie zawodowe. Jednocześnie studiował w WSInż. w Lublinie, a po uzyskaniu dyplomu przeniósł się do naszej Uczelni, gdzie do dziś pracuje na stanowisku starszego asystenta naukowo-technicznego. Pracując pod kierownictwem mgr inż. Seweryna Bobińskiego, dał się poznać jako dobry organizator. W znacznej mierze jego zasługą jest zorganizowanie, wyposażenie i uruchomienie laboratorium badania obrabierek.

Inż. Ryszard Bujalski był żołnierzem I Armii WP. Posiada Brązowy Medal „Zasłużonego na Polu Chwały” oraz wojskowe medale pamiątkowe.

Mgr inż. ADAM FIJUT. Pracuje na WSInż. od 1 II 1956 r. Jest jednym z najbardziej ofiarnych i oddanych pracowników Szkoły. W dużym stopniu przyczynił się do jej rozbudowy. Na wiele lat naprzód, zanim jeszcze powstał wydział elektryczny, stworzył podwaliny pod pracownię elektryczną. Włożył wiele wysiłku w jej zorganizowanie i wyposażenie.

WYKŁADOWCY I WSPÓŁPRACOWNICY Z UCZELNI WARSZAWY I LUBLINA

Profesor mgr inż. JANUSZ TYMOWSKI — kierownik Katedry Technologii Budowy Maszyn Politechniki Warszawskiej jest wielkim przyjacielem i opiekunem WSiInż, od początku jej powstania. Mimo obciążenia licznymi obowiązkami na Politechnice, w organizacjach technicznych (NOT) i w Politechnice Telewizyjnej — zawsze znajduje czas dla lubelskiej uczelni. Od pierwszych egzaminów dyplomowych jest jednym z przewodniczących komisji egzaminacyjnych. Z pochodzenia lublinianin, od dawna był propagatorem powstania w Lublinie wyższej uczelni technicznej i pozostaje w dalszym ciągu jej opiekunem i doradcą.

Profesor mgr inż. LUDWIK UZAROWICZ — wybitny naukowiec i specjalista w dziedzinie budowy i eksploatacji obrabiarek. Był dyrektorem szkoły im. Wawelberga i Rotwandą, jednym z organizatorów i pierwszym rektorem Warszawskiej Szkoły Inżynierskiej. Od początku istnienia lubelskiej WSiInż, jest doradcą we wszystkich jej poczynaniach i wielkim przyjacielem uczącej się młodzieży, m. in. od lat prowadzi seminaria przeddyplomowe, służy radą wykładowcom i piastuje funkcję przewodniczącego komisji egzaminów dyplomowych. Prof. mgr

inż. L. Uzarowicz opracował pierwsze założenia budowy Wyższej Szkoły Inżynierskiej, które w dalszym ciągu są rozwijane i realizowane.

Dr EUGENIUSZ GÓRSKI — długoletni pracownik Katedry Technologii Budowy Maszyn Politechniki Warszawskiej, specjalista z dziedziny obróbki skrawaniem i narzędzi, autor poradników narzędziowca i licznych publikacji tłumaczonych na obce języki. Od wielu lat jest wykładowcą w WSiInż. Dr E. Górski poza wykładami i ćwiczeniami prowadzi ze studentami WSiInż, prace przejściowe i dyplomowe. W ramach tych prac zostało rozwiązanych szereg problemów nurtujących zakłady przemysłowe Lubelszczyzny.

Docent dr inż. ZYGMUNT PANCEWICZ — pracownik naukowy Politechniki Warszawskiej, prowadzi wykłady zlecone z konstrukcji metalowych na Wydziale Budownictwa Lądowego WSiInż, w Lublinie od początku istnienia Wydziału. Przewodniczy komisjom egzaminów dyplomowych. Ma duże zasługi w rozwoju Wydziału Budownictwa Lądowego WSiInż, w Lublinie.

Prof. dr A. Waksmundzki

Profesor mgr inż. **ZDZISŁAW GRUNWALD** — kierownik Katedry Napędów Elektrycznych Politechniki Warszawskiej. Z ramienia Wydziału Elektrycznego Politechniki Warszawskiej jest opiekunem Wydziału Elektrycznego WSiInż. w Lublinie. Z jego inicjatywy pracownicy naukowci Politechniki opracowali szereg opisów do laboratoriów. Prof. mgr inż. Z. Grunwald prowadzi od kilku lat w WSiInż. w Lublinie wykłady z zagadnień napędu elektrycznego. Jego cenne rady i pomoc umożliwiły rozwiązanie szeregu problemów dydaktycznych na Wydziale Elektrycznym WSiInż. w Lublinie.

Dr inż. **RYSZARD KRAWCZYŃSKI** — pracownik Katedry Techniki Wysokich Napięć Politechniki Warszawskiej. Od trzech lat prowadzi

w WSiInż. w Lublinie wykłady z techniki wysokich napięć oraz ćwiczenia laboratoryjne. Opracował także plan wyposażenia laboratorium techniki wysokich napięć WSiInż.

Docent dr inż. **ZBIGNIEW GRABOWSKI** — pracownik naukowy Politechniki Warszawskiej. Od pięciu lat wykłada na Wydziale Budownictwa Lądowego WSiInż. w Lublinie mechanikę gruntów i fundamentów. Wybitny specjalista od spraw gruntoznawstwa. Kierował wieloma pracami dyplomowymi, wyróżniającymi się oryginalnym ujęciem tematu i rozwiązaniami. Czynnie uczestniczy w komisjach egzaminów dyplomowych.

Profesor dr **ANDRZEJ WAKSMUNDZKI** — kierownik Katedry Chemii Fizycznej UMCS. W 1962 r. stanął na czele Komitetu Międzyuczelnianego do współpracy z WSiInż., składającego się z przedstawicieli UMCS, Politechniki Warszawskiej i WSiInż. Żywo interesuje się rozwojem najmłodszej uczelni lubelskiej, był i jest z nią serdecznie związany. Jako członek Prezydium Zarządu Towarzystwa Przyjaciół WSiInż. bierze czynny udział w pracach Towarzystwa. Prowadził w WSiInż. wykłady z chemii technicznej. Należy do grupy ludzi, którzy usilnie zabiegają o rozwój Wyższej Szkoły Inżynierskiej.

Profesor dr **ADAM BIELECKI** — kierownik Zespołowej Katedry Matematyki UMCS, okazał wielką pomoc w organizacji Zespołu Matematyki WSiInż. przekazując wielu dobrych matematyków, wychowanków jego katedry. Zawsze żywo interesuje się problemami WSiInż. i prowadzi seminaria dla jej pracowników naukowo-dydaktycznych.

Prof. dr J. Haman

N A U K O W C Y Z W S R

Spośród zakładów naukowych lubelskich uczelni najbardziej zbliżona do WSiInż. jest Katedra Mechanizacji Rolnictwa WSR. Wydział Mechaniczny WSiInż. i Katedrę Mechanizacji Rolnictwa od dawna łączą więzy współpracy. Wykładowcy WSiInż. prowadzą wykłady i ćwiczenia dla studentów WSR w zakresie rysunku technicznego, maszynoznawstwa i technologii materiałów, natomiast pracownicy WSR, a zwłaszcza prof. dr Janusz Haman i dr Andrzej Zdanowicz prowadzą ze studentami WSiInż. kon-

sultacje prac dyplomowych o specyfice zbliżonej do zagadnień rolnictwa.

WSiInż. korzysta z niektórych laboratoriów WSR przy czynnym udziale pracowników tej uczelni w prowadzeniu zajęć. Wydział i Katedra wspólnie pracują nad wprowadzeniem do zajęć dydaktycznych audiowizualnych metod nauczania, korzystając z dużego doświadczenia doc. dr Jacka Orzechowskiego z WSR, którego prace na ten temat znane są w wielu wyższych uczelniach kraju.

ALINA WANGRAT — kwestor WSIInż. Jest absolwentem Szkoły Głównej Planowania i Statystyki w Warszawie. Obowiązki kwestora pełni w WSIInż od 1963 roku. Przedtem, przez wiele lat była kierownikiem sekcji kosztów własnych w FSC w Lublinie.

Zorganizowała księgowość uczelni z małej jednoosobowej komórki do rozmiarów działu zatrudniającego 7 osób. Wzorowo rozwiązuje wiele trudnych problemów. Dzięki wydajnej pracy całego działu księgowości WSIInż. zyskała duże uznanie zarówno u władz centralnych, jak i uczelnianych.

ANNA ZIEMECKA — kustosz biblioteki WSIInż. Pracuje na tym stanowisku od lutego 1957 roku. Pod jej fachowym kierownictwem biblioteka rozrosła się do pokaźnych rozmiarów.

ROMANA SZCZĘSNA — kieruje dziekanatem wieczorowym wydziału mechanicznego. Z uczelnią związana jest od początku jej istnienia. Zorganizowała od podstaw pracę w dziekanacie i doświadczenia swe przekazała potem innym pracownikom administracyjnym WSIInż.

JADWIGA BZOWSKA — zorganizowała Dział Nauczania i od lat bezbłędnie rozwiązuje jego liczne i niełatwe problemy, jakie nastroczą się wraz ze wzrostem liczby studentów i godzin wykładowych, przy jednoczesnym niedostatku pomieszczeń. Jej umiejętność planowania zajęć pozwala na uwzględnianie wszystkich niemal życzeń wykładowców odnośnie ich zajęć.

Lublin 1968 — pracownicy i studenci WSIInż. w pochodzie pierwszomajowym

RZESZENIE Studentów Polskich. Najmłodszy Komitet Uczel-
niany w Lublinie, ale jakże prężny i rżutki. ZSP jest repre-
zentantem ogółu młodzieży i jej interesów. Ono pośredniczy
w kontaktach z władzami uczelni, starając się załatwiać po-
stulaty swych członków. W sferze jego zainteresowań są i studenckie
żołądkie karmione w stołówkach, i sprawy stypendialne, i zasiłki,
a oprócz tego rozwój różnorodnych form życia społecznego, kulturalnego
i naukowego.

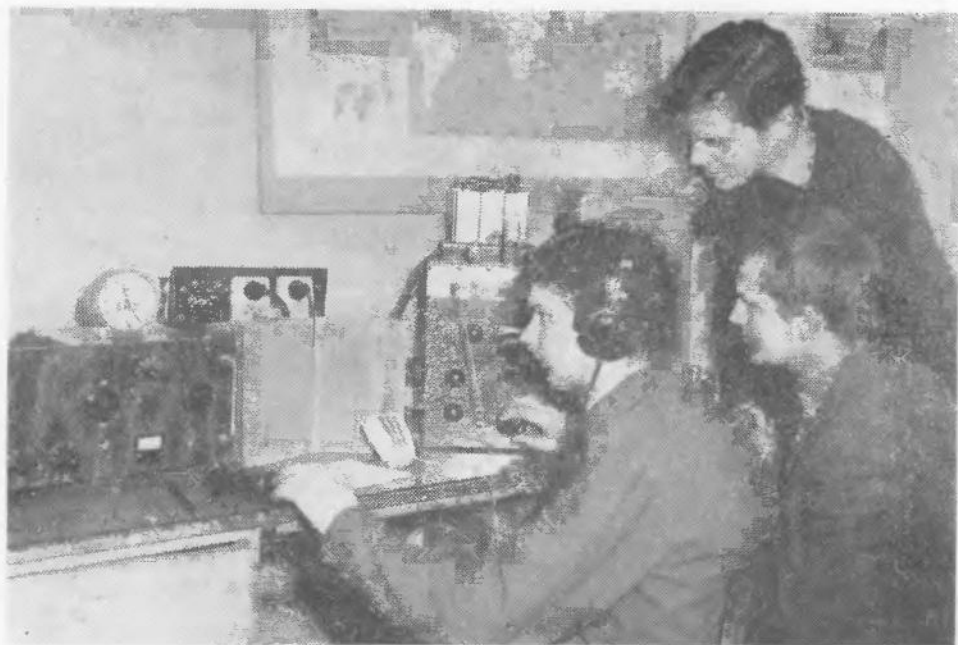
Jak różnorodna i bogata jest działalność tej organizacji na uczelni
— najlepiej ilustrują tablice ogłoszeniowe. Barwne plakaty informują
o meczach drużyny koszykówki i siatkówki, o kursie żeglarskim, repe-
tytoriach z różnych przedmiotów, wycieczkach do fabryk za granicę,
o rajdach pieszych po Lubelszczyźnie i spływach kajakowych na Ma-
zurach, o występach zespołów muzycznych i zebraniach kół naukowych.

Z inicjatywy Komisji Nauki ZSP powstało Koło Mechaników i Elek-
tryków. W programie — zapoznanie się z procesami produkcyjnymi
ciekawszych fabryk i nawiązanie kontaktów z załogami. Wycieczki do
FSC, WSK w Świdniku, LFMR, cukrowni, Kraśnickiej Fabryki Wyro-
bów Metalowych... Projekcje filmów naukowych, pokazujących na przy-
kład obróbkę plastyczną, walcowanie itp, itd... Rozwiązywanie proble-
mów technicznych, jak choćby zapewnienie odpowiedniej twardości har-
towania stali w Lubelskiej Fabryce Maszyn Rolniczych, czy badanie
przyczepności kół gokartów do podłoża.. Udział w środowiskowych obo-
zach kół naukowych, połączonych ze świadczeniami usług dla ludności,
jak remont urządzeń elektrycznych, zakładanie odgromników przy za-
budowaniach wiejskich...

Efektywność wyników nauczania jest sprawą równie interesującą
studentów WSIInż, co i władze uczelni. Nic dziwnego, że celem popra-
wienia stanu przygotowania do egzaminów organizowane są repetytoria.

Jednymi kierują wyróżniający się w nauce studenci, drugimi — wykładowcy.

Istotną sprawą w opanowaniu wiedzy są praktyki w zakładach pracy. Na przykładzie FSC Komisja Naukowa ZSP przeanalizowała ich zalety i wady. Zgłoszono liczne zastrzeżenia mówiące o tym, iż studenci zbyt mało korzystają z praktyk. Opracowano więc program racjonalnego przebiegu tej formy procesu nauczania.

Członkowie Koła Krótkofalowców przy WSiInż.

Na kształceniu się i samokształceniu nie kończy się jednak całe bogactwo życia studenckiego. O wypoczynku również się nie zapomina.

Istnieje przy Radzie Uczelnianej ZSP Komisja Wczasów i Turystyki rozwijająca bardzo żywą działalność. Tak na przykład w dniach złotej jesieni 1967 sześćdziesięciu studentów WSiInż. maszerowało w rajdzie pieszym na trasie Kazimierz — Nałęczów — Puławy. Potem, gdy nadszedł chłodny listopad, zorganizowano wystawę fotograficzną prezentującą zdjęcia z rozmaitych rajdów i wycieczek w okresie lata, a także urządzano wieczorki i gawędy turystyczne.

Było co wspominać. Taki np. ogólnopolski rajd beskidzki, w którym lubelskie środowisko najliczniej reprezentowali właśnie studenci WSiInż.

Albo obóz motorowy na Mazurach i Wybrzeżu, dwutygodniową wędrówkę po Bieszczadach, rozkosze żeglarstwa na Mazurach, czy niedzielne wyjazdy do Białki i Firleja.

W tym wszystkim pomaga RU ZSP wydatnie Towarzystwo Przyjaciół WSiInż. zakupując dla grup wędrownych sprzęt turystyczny, taki jak namioty, kochery, śpiwory etc. Towarzystwo wspiera zresztą nie tylko turystykę, lecz również i inne pożyteczne i ciekawe przejawy

Obóz wędrowny zorganizowany przez Radę Uczelnianą ZSP w roku 1967

życia studenckiego. Tak na przykład zakupiło ono Klubowi Fotografiki pełne wyposażenie ciemni fotograficznej.

Działalność amatorsko-artystyczna nie rozwinęła się jeszcze tak szeroko, jakby tego sobie wielu studentów życzyło. Powodem tego jest ciasnota lokalu, jakim dysponuje RU ZSP. Nie ma gdzie odbywać prób i urządzać spotkań, dlatego też sporo studentów WSiInż. posiadających żyłkę artystyczną szuka gdzie indziej, np. w WDK na Zamku, możliwości artystycznego wyżycia się.

Jednakże ta niezbyt korzystna sytuacja zaczyna się zmieniać, zwłaszcza, że władze uczelni zadeklarowały, iż przeprowadzona zostanie adaptacja strychu i będzie można urządzić tam uczelniany klub stu-

dencki. Zapewne działać wówczas zacznie na WSInż. własny chór. Jest już jego załączek — grupa studentów, która po przećwiczeniu jej przez zacnego kierownika chóru WSInż. p. Szota, odśpiewała podczas uroczystości inauguracyjnej *Gaudeamus igitur*. Wystąpił również zorganizowany przez Komisję Kultury RU ZSP zespół słowno-muzyczny.

Poza tym istnieje jeszcze sekcja plastyczna urządzająca wystawy prac studentów WSInż.

Działalność kulturalna i artystyczna wśród studentów uczelni typu technicznego zasługuje tym więcej na uwagę, że przyczynia się ona do wszechstronnego rozwoju osobowości. Na całym świecie mówi się dziś coraz częściej o niebezpieczeństwie technokracji, o skrzywieniach, jakim ulega osobowość człowieka, który widzi tylko wąski wycinek swej specjalności zawodowej.

Tymczasem sami studenci, poprzez prace swej organizacji ZSP robią wiele, by nie zasklepić się wyłącznie w kręgu spraw technicznych. Ciekawą imprezą, godną powtórzenia, była swego rodzaju zgaduj-zgadula pod nazwą *Politicus 66*: studenci WSInż. i ich koledzy z innych uczelni stawali w szranki konkursu, w którym należało wykazać się jak najlepszą orientacją w sprawach politycznych kraju i na szerokim świecie.

Podobną imprezę p.n. „Poznaj kraj przyjaciół” zorganizowano z okazji 50-lecia Wielkiej Rewolucji Październikowej. Tak samo wystawę „Lenin w Polsce” oraz drugą obrazującą rozwój przemysłu i rolnictwa w ZSRR.

Na szczególną uwagę zasługuje udział studentów w czynach społecznych podejmowanych na rzecz miasta. Studenci WSInż. pracując pro publico bono pracowali zarazem dla samych siebie — mianowicie przy budowie nowego gmachu uczelni przy ul. Nadbystrzyckiej. Mogli działać nie tylko z łopatą w rękę, ale jako że wielu z nich jest już technikami, wykonywali roboty fachowe. Na przykład elektrycy pomagali przy instalowaniu urządzeń elektrycznych, zaś absolwenci technikum budowlanego przygotowywali podłoże do układania płytek itp.

Wiedza fachowa bardzo się przydaje przy organizowaniu spółdzielni studenckiej, będącej filią istniejącej już na UMCS spółdzielni „Juventus”. Studenci z WSInż., po zakupieniu odpowiednich narzędzi, mogą świadczyć klientom usługi techniczne.

Komisja do spraw spółdzielni przy RU ZSP nawiązała również kontakt z Towarzystwem Wiedzy Powszechnej w celu zorganizowania wyjazdów w teren z projekcjami na tematy techniczne.

Widzimy więc, że najmłodsza uczelnia lubelska przejawia dużą dojrzałość społeczną i z roku na rok staje się coraz bardziej ekspansywna. A nic chyba tak naszemu regionowi nie jest potrzebne jak ekspansja myśli technicznej połączona z działalnością społeczną.

ADRA inżynierska wykształcona w WSInż. zasila wszystkie dziedziny gospodarki uspołecznionej na Lubelszczyźnie: zarówno przemysł i budownictwo, jak i transport, łączność i gospodarkę komunalną, zarówno wielkie zakłady przemysłu kluczowego, jak i mniejsze zakłady produkcyjne i produkcyjno-usługowe przemysłu terenowego i spółdzielczości pracy. Każdego roku coraz więcej absolwentów opuszcza mury Uczelni. Ogólna ich liczba przekroczyła w 1968 r. pół tysiąca.

Większość z nich wdrożona już była do pracy przy warsztacie produkcyjnym, jako że studiowali systemem wieczorowym. Teraz jednak, uzbrojeni w nowoczesną wiedzę, pracują wydajniej stając się rzecznikami i twórcami postępu technicznego. Niektórzy z nich zajmują wysokie i bardzo odpowiedzialne stanowiska, na przykład inż. Henryk Pawłowski jest zastępcą dyrektora naczelnego do spraw inwestycji i ruchu w Fabryce Samochodów Ciężarowych w Lublinie, inż. Zygmunt Otolński jest wiceprezesem Zarządu WZSP, inż. Czesław Tutak — dyrektorem Lubelskich Zakładów Sprzętu Rolniczego PT „Lechia”, inż. Zdzisław Różycki — dyrektorem Miejskiego Przedsiębiorstwa Komunikacyjnego w Lublinie.

Absolwenci WSInż. stanowią trzon kadry kierowniczej w Wytwórni Sprzętu Komunikacyjnego w Świdniku. Tak np. szefem produkcji śmigłowców jest inż. Jarosław Bańkowski, który uzyskał w WSInż. w 1960 r. dyplom wykonując pracę konstrukcyjną polegającą na przerobieniu szlifierki do wałków do szlifowania kół zębatach o zębach prostych metodą obwiedniową. Praca ta znalazła potem praktyczne zastosowanie w produkcji.

W skonstruowaniu nowego typu śmigłowca, który w 1967 r. ekspozycyjny był w międzynarodowym salonie lotniczym w Paryżu i za który zespół pracowników WSK Świdnik otrzymał nagrodę Komitetu Nauki

i Techniki, brali również udział wychowankowie lubelskiej WSIInż.: inż. inż. K. Cisowski, K. Tomaszewicz, Cz. Karoń, L. Szneider i J. Kulicki.

Skomplikowane problemy konstrukcji nowoczesnych wag rozwiązywali z powodzeniem inżynierowie, którzy kształcili się w WSIInż. Na przykład inż. Ryszard Chwesiuk, obecny kierownik sekcji postępu technicznego w Lubelskich Fabrykach Wag, kiedy w 1964 r. kończył WSIInż., wziął na warsztat jako pracę dyplomową konstrukcję automatycznego dozownika do ważenia mąki w cyklu pneumatycznym w nowoczesnych piekarniach w Polsce, a w 1967 r. na prośbę prof. dr Orłowskiego zaprojektował wagę szpitalną do ważenia chorych w pozycji leżącej. Ostatnim słowem techniki jest opracowany przez absolwenta WSIInż. Henryka Łabędzkiego automatyczny dozownik do ważenia materiałów sypkich z zastosowaniem układów izotopowych. Podobnymi sukcesami mogą się poszczycić inni wychowankowie lubelskiej uczelni technicznej pracujący w LFW — inż. Janusz Żurek i inż. Marian Zabłocki.

Na szczególne podkreślenie zasługuje fakt, że absolwenci WSIInż. biorą za temat swych prac dyplomowych problemy techniczne związane z produkcją ich macierzystych zakładów przemysłowych. Tak na przykład obecny kierownik narzędziowni w Lubelskiej Fabryce Maszyn

*Absolwenci WSIInż. — pracownicy Biura Konstrukcyjnego Lubelskiej Fabryki Wag.
Inż. R. Chwesiuk, inż. Janusz Żurek, inż. Teodor Bielski*

Rolniczych, inż. Leon Śliwczyński, gdy w 1967 r. pisał pracę dyplomową, poświęcił ją zagadnieniu wałów przegubowych, gdyż one właśnie mają się stać głównym asortymentem w produkcji LFMR, która będzie je eksportować do wszystkich zakładów przemysłu maszyn rolniczych krajów socjalistycznych.

Nierzadko też dyplomanci WSInż. w Lublinie podejmują się opracowania supernowoczesnych zagadnień technicznych. Charakterystycznym przykładem może tu być praca dyplomowa Józefa Szczepana na temat azotowego palnika plazmowego, który wytwarza temperaturę ok. 18 tys. stopni Celsjusza, a więc zdolny jest ciąć materiały żaroodporne i kwasoodporne.

Niektórzy absolwenci, zdobywszy wiedzę techniczną w WSInż. przekazują ją teraz innym, angażując się w rozwijanie przyzakładowego szkolnictwa zawodowego, np. inż. Witold Krajewski, kierownik Ośrodka Doskonalenia Kadr w FSC w Lublinie, uznanego za najlepszy w całym przemyśle motoryzacyjnym w Polsce. Wśród wykładowców technikum i zasadniczej szkoły zawodowej w WSK w Świdniku jest wielu absolwentów WSInż., m. in. pierwsza absolwentka — inż. Kazimiera Rypulak.

Podaliśmy tylko kilka przykładów ukazujących rolę absolwentów WSInż. w organizowaniu i rozwijaniu produkcji oraz w lansowaniu nowoczesnej myśli technicznej. Przykłady te można by mnożyć, aż do liczby 500, bo tylu właśnie wychowanków ma już najmłodsza lubelska uczelnia, a każdy z nich wniósł do zakładu pracy niemały zasób wiedzy technicznej, tak niezbędnej gospodarce Lubelszczyzny.

Wyższa Szkoła Inżynierska w Lublinie nie ogranicza się wyłącznie do kształcenia kadry inżynierskiej dla gospodarki narodowej. Drugim nie mniej ważnym kierunkiem działalności Szkoły jest współpraca z zakładami przemysłowymi Lubelszczyzny oraz z organami terenowej władzy państwowej.

Jedną z form tej współpracy opiera się na pracach przejściowych i dyplomowych studentów Uczelni. W ramach tych prac rozwiązywano szereg trudnych problemów nurtujących zakłady przemysłowe, jak konstrukcje obrabiarek specjalnych, opracowanie procesów technologicznych i organizacyjnych dla całych nawet oddziałów fabrycznych. M. in. wykonano: konstrukcję wiertarki 24-I wrzecionowej pracującej obecnie w FSC Lublin; urządzenie do automatycznego lasowania wapna, wykonane i pracujące w Lub. Przedsiębiorstwie Remontowo-Budowlanym; opracowano projekt reorganizacji i przystosowania do nowoczesnych metod montażu motocykla — wprowadzony w WSK w Świdniku; przeprowadzono szereg prac doświadczalnych usprawniających dotychczasowe metody obróbki i podnoszących jakość wyrobów, jak ustalenie parametrów obróbki, jakości tarcz szlifierskich i składu chłodziwa przy szlifowaniu stopów aluminium, co pozwoliło na wyeliminowanie dro-

gich operacji docierania części z tych stopów; ustalenie kształtu i metod wykonania docieraków do kulek łożyskowych dla otrzymania kulek najwyższej jakości; ustalenie materiałów i sposobów obróbki specjalnych sprawdzianów o bardzo wysokich wymaganiach stabilizacji wymiarowej

Inż. H. Pawłowski

Inż. W. Krajewski

oraz cały szereg innych prac, których ze względu na szczupłość wydawnictwa wymienić nie sposób.

Drugą formą współpracy jest świadczenie usług dla przemysłu przez Zakłady Doświadczalne Szkoły w ramach zleceń otrzymywanych z przedsiębiorstw. Działalność Zakładów Doświadczalnych obejmuje ekspertyzy i badania jakościowe wyrobów przemysłowych, atestowanie specjalnych i odpowiedzialnych wyrobów eksportowych, opracowanie nowych wyrobów i projektowanie usprawnień produkcyjnych. Dla przykładu można tu wymienić: badania jakościowe przewodów i kabli elektrycznych; badania i atestowanie wysokociśnieniowych zbiorników eksportowanych przez Spółdzielnię Kotlarsko-Mechaniczną; opracowa-

nie systemu od magnesowywania łożysk tocznych, co znacznie przedłuża ich żywotność (KFWM); opracowanie nowych procesów i urządzeń dla przemysłu chemicznego (spółdzielczość); przebadanie osobistych urządzeń grzewczych i wiele innych.

Trzeci rodzaj współpracy, to współpraca z radami narodowymi. Pracownicy uczelni jako oficjalni przedstawiciele Szkoły Inżynierskiej lub fachowcy reprezentujący odpowiednie dziedziny gospodarki bardzo często uczestniczą w pracach komisji powoływanych przez Wojewódzką i Miejską Radę Narodową w Lublinie w celu zbadania aktualnego stanu gospodarki i opracowania wytycznych dla jej usprawnienia i dalszego rozwoju.

Dla rozszerzenia i pogłębienia tej formy współdziałania Prezydium MRN w Lublinie i kierownictwo WSiInż. podjęły wspólną uchwałę o długofalowej współpracy w rozwiązywaniu aktualnych problemów uczelni i miasta.

Wyższa Szkoła Inżynierska w Lublinie odgrywa coraz większą rolę w gospodarce Lubelszczyzny. Nie zawiedli się na niej ci, którzy nieśli jej pomoc w okresie, gdy stawiała pierwsze kroki i borykała się z mnóstwem trudności.

Studenci roku III Wydziału Mechanicznego w sali wykładowej

PIERWSZYCH latach swego istnienia Wieczorowa Szkoła Inżynierska żyła w cieniu innych uczelni lubelskich. Mimo że szybko i sprawnie pokonała trudności związane z zapewnieniem odpowiedniego poziomu studiów i począwszy od roku 1957 zaczęła przekazywać gospodarce województwa po kilkudziesięciu wysoko wykwalifikowanych inżynierów mechaników rocznie — żywotne problemy jej egzystencji i rozwoju nie mogły doczekać się rozwiązania. Pozostawała ciągle uczelnią jednowydziałową, pozbawioną w dodatku własnej bazy lokalowej, co z góry przekreślało wszelkie szanse na powołanie nowych wydziałów, wprowadzenie nowych kierunków i form studiów oraz zwiększenie liczby studentów.

Perspektywy radykalnej poprawy sytuacji zarysowały się dopiero na przełomie lat 1958/59, kiedy to w wyniku starań kierownictwa uczelni Prezydium WRN podjęło uchwałę o przekazaniu WSInż gmachu przy ul. Dąbrowskiego 13, zajmowanego dotychczas przez DOKP. Posiadanie własnej siedziby otwierało uczelni wszystkie zamknięte dotąd drogi rozwojowe. Trzeba było jednakże najpierw ten gmach przystosować do potrzeb uczelni, tj. przeprowadzić kapitalny remont, zmienić układ funkcjonalny i wyposażyć w odpowiedni sprzęt, aparaturę i maszyny. I właśnie wówczas, kiedy szczupła kadra naukowo-dydaktyczna WSInż., borykając się z różnymi trudnościami, kosztem czasu wolnego przeznaczanego na wypoczynek, spełniała ofiarnie zadania nie istniejącej w uczelni służby inwestycyjnej i opracowywała założenia organizacyjnego rozwoju Szkoły — powstało Towarzystwo Przyjaciół WSInż., organizacja, która całą swą działalność postanowiła poświęcić sprawie rozwoju uczelni.

Początki Towarzystwa były skromne. Myśl jego powołania zrodziła się w kręgu ludzi najmocniej emocjonalnie związanych z uczelnią, tj. wśród jej absolwentów i słuchaczy. W dniu 2 lutego 1961 roku grupa wychowanków uczelni ukonstytuowała się w Towarzystwo Przyjaciół

*Mgr M. Martyn — prezes
Towarzystwa Przyjaciół WSiInż.*

WSiInż., wybierając pierwszy Zarząd z inż. Zdzisławem Różyckim na czele.

Powstanie Towarzystwa stworzyło warunki organizacyjne dla połączenia wysiłków wszystkich tych działaczy społeczno-politycznych i gospodarczych, którzy od początku istnienia WSiInż. wskazywali na potrzebę zapewnienia jej sprzyjających warunków rozwojowych i w miarę swych możliwości spieszyli jej z pomocą. W dniu 15 grudnia 1961 r. odbyło się pierwsze walne zebranie Towarzystwa, w którym obok jego założycieli wzięli licznie udział działacze PZPR i stowarzyszeń technicznych oraz przedstawiciele największych zakładów przemysłowych i organizacji gospodarczych. Wszyscy zebrani zgłosili akces do Towarzystwa, uchwalono jego program i statut oraz wybrano nowy rozszerzony zarząd Towarzystwa, na czele którego stanął Mieczysław Martyn, ówczesny I sekretarz KM PZPR.

Ambicją Towarzystwa było udzielanie pomocy uczelni w rozwiązywaniu najważniejszych problemów rozwoju. Przystąpiono do usilnych starań o powołanie Wydziału Budownictwa, wielokrotnie zwracając się do Ministerstwa Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych oraz do Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego. Dzięki temu w roku akademickim 1962/63 otwarty został kierunek budowlany jako tzw. stu-

Prezes Zarządu Towarzystwa Przyjaciół WSIŃ. mgr Mieczysław Martyn i rektor WSIŃ. doc. mgr inż. Stanisław Podkowa przyjmują insygnia prorektorskie ufundowane przez załogę FSC Lublin. Insygnia przekazuje I sekretarz KZ PZPR w FSC tow. Stefan Michaluk

dium budowlane. Równocześnie prowadzone były prace adaptacyjne budynku przy ul. Dąbrowskiego, co warunkowało uzyskanie zgody Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego na otwarcie Wydziału Budownictwa.

W dużej mierze dzięki licznym staraniom Towarzystwa Przyjaciół i grudnia 1962 roku mogła nastąpić inauguracja roku akademickiego we własnym gmachu. Fakt ten oznaczał likwidację dziewięcioletniej tułaczki bezdomnej uczelni, która zyskiwała teraz mocne podstawy dalszego rozwoju.

Towarzystwo Przyjaciół WSIŃ. dzięki współpracy z władzami partyjnymi i terenowymi, organizacjami technicznymi i gospodarczymi czyni wiele dalszych starań o rozbudowę uczelni. Zmierzają one do powołania Wydziału Elektrycznego, co zostaje uwieńczone sukcesem w roku akademickim 1963/64. Następnym etapem pracy jest przekształcenie uczelni z typu wieczorowego w Wyższą Szkołę Inżynierską, co następuje 1.VI.1965 roku.

W wyniku starań Towarzystwa i kierownictwa WSIŃ., Prezydium WRN podjęło uchwałę przekazującą tereny przy ul. Nadbystrzyckiej pod budowę gmachów trzywydziałowej Wyższej Szkoły Inżynierskiej. Kompleksowe założenia zabudowy, zlecone zostały przez Towarzystwo

Przyjaciół WSiInż. Dzięki dalszym jego staraniom Prezydium WRN zabezpieczyło kredyty na budowę pierwszych gmachów uczelni.

Od 1965 roku działalność Towarzystwa rozszerzona zostaje na środowisko studenckie. Zmierza ona do popierania ruchu kulturalnego i życia sportowo-turystycznego młodzieży, a także pomocy materialnej osobom znajdującym się w ciężkich warunkach.

Przy pomocy finansowej Towarzystwa z początkiem 1966 roku zostały opracowane generalne założenia inwestycji i rozwoju Wyższej Szkoły Inżynierskiej w latach 1966—1980.

W celu przygotowania możliwie najlepszych rozwiązań urbanistyczno-architektonicznych ośrodka uczelnianego przy ul. Nadbystrzyckiej zorganizowano konkurs między trzema zespołami. Następnie odbyła się wystawa prac i ich ocena. Najlepsza okazała się praca zespołu z Miastoprojektu Lublin, konkurująca z rozwiązaniami architektów z Politechniki Warszawskiej.

Wiele uwagi skierowano na terminowe zakończenie budowy gmachu Wydziału Elektrycznego. Kosztem 150 tys. złotych zlecono wykonanie projektu wnętrza, nadzorowano wykonanie robót budowlanych i wykończeniowych.

Dzięki staraniom Towarzystwa kilka zakładów pracy Lubelszczyzny ufundowało sztandar uczelni a następnie insygnia rektorskie i dziekańskie, z którymi władze wystąpiły na inauguracji roku akademickiego 1967/68.

Obecne prace Towarzystwa Przyjaciół WSiInż. — po uzyskaniu przez uczelnię pełni praw i ukształtowaniu jej profilu — zmierzają do umocnienia Szkoły. W tym celu rozszerzana jest współpraca z fabrykami i przedsiębiorstwami oraz instytucjami dla różnorodnej pomocy najmłodszej uczelni Lublina.

Towarzystwo Przyjaciół WSiInż. liczy 1435 osób fizycznych oraz 234 przedsiębiorstwa i instytucje, czyli tzw. członków wspierających.

Pracami bieżącymi Towarzystwa kieruje Prezydium Zarządu w składzie:

prezes — mgr Mieczysław Martyn, przewodniczący Prezydium MRN w Lublinie. Rodowity lublinianin rozumiejący potrzeby gospodarki miejskiej, a szczególnie zagadnienia kształcenia tak potrzebnych kadr technicznych;

wiceprezes — Marian Kwiecień, dyrektor Lubelskiego Biura Projektów Budownictwa Ogólnego, organizator przedsiębiorstw budowlanych na Lubelszczyźnie, były dyrektor LZB i LPBP;

wiceprezes — Stefan Ciołkowski, przewodniczący Wojewódzkiej Komisji Związków Zawodowych, organizator więzi między WSiInż. a instancjami związkowymi zakładów pracy;

sekretarz — red. Włodzimierz Smutek, zastępca redaktora naczelnego „Sztandaru Ludu”; sekretarz Prezydium Zarządu od momentu powstania Towarzystwa i główny propagator idei i celów WSInż.;

skarbnik — mgr Leonard Patyński, prezes Wojewódzkiego Związku Spółdzielczości Pracy. Długoletni skarbnik Towarzystwa i organizator poparcia całej spółdzielczości pracy dla Towarzystwa Przyjaciół WSInż.;

członkowie Prezydium

— prof. dr Andrzej Waksmundzki, kierownik Katedry Chemii Fizycznej UMCS, laureat Nagrody Państwowej, przewodniczący Międzyuczelnianej Komisji do Spraw Współdziałania z WSInż.;

— inż. Zdzisław Różycki, dyrektor Miejskiego Przedsiębiorstwa Komunikacyjnego w Lublinie, absolwent WSInż., jeden z założycieli i pierwszy prezes Towarzystwa Przyjaciół, prezes Stowarzyszenia Absolwentów;

— mgr inż. Stanisław Borkowski, prezes Oddziału Lubelskiego Stowarzyszenia Elektryków Polskich, jeden z głównych inicjatorów utworzenia Wydziału Elektrycznego i aktywny wieloletni członek Prezydium Towarzystwa;

— Antoni Mulawa, dyrektor Puławskiego Przedsiębiorstwa Budownictwa Ogólnego, wieloletni przewodniczący Komisji Rewizyjnej Towarzystwa;

— Jan Szostak, były poseł na Sejm PRL, pracownik PKP. Wieloletni członek Prezydium, okazał dużą pomoc w staraniach o uzyskanie zgody na otwarcie Wydziału Elektrycznego. Aktywny członek Komisji Inwestycyjnej.

Prezydium zbiera się dwa razy w miesiącu i pracuje za pośrednictwem Komisji: organizacyjnej — przewodniczący red. Włodzimierz Smutek, propagandowej — przewodniczący red. Włodzimierz Smutek, finansowej — przewodniczący mgr Leonard Patyński, inwestycyjnej — przewodniczący mgr inż. Stanisław Borkowski, do spraw studentów — przewodniczący inż. Zdzisław Różycki.

W skład komisji wchodzi członkowie Zarządu Towarzystwa i członkowie Towarzystwa. Do wyróżniających się działaczy należą: inż. Aleksander Smolarkiewicz, dyrektor Wytwórni Sprzętu Komunikacyjnego w Świdniku, jeden z głównych mecenasów uczelni, rozumiejący jej potrzeby i znaczenie dla przemysłu Lubelszczyzny; mgr inż. Wiktor Kuczumow, dyrektor Zjednoczenia Cukrownictwa w Lublinie. Zjednoczenie i wszystkie cukrownie Lubelszczyzny są członkami wspierającymi Towarzystwa; mgr inż. Jan Tomecki, dyrektor cukrowni „Lublin”. Okazał dużą pomoc w organizowaniu laboratoriów; inż. Witold Wojnicz, dyrektor Zakładów Energetycznych w Lublinie, honorowy członek Towarzystwa, położył duże zasługi przy organizowaniu Wydziału Elektrycznego; inż. Henryk Wachowski, dyrektor Lubelskiego Zjednoczenia Budownictwa. Przyszedł z pomocą w organizowaniu Wydziału Budow-

Plenum Zarządu Towarzystwa Przyjaciół WSiInż

lanego, stale pomaga uczelni w rozwiązywaniu problemów inwestycyjnych; mgr Zdzisław Czubaszek — główny księgowy LFMR, wieloletni członek Komisji Rewizyjnej Towarzystwa; mgr Zdzisław Kowalski, dyrektor Zarządu Inwestycji Szkół Wyższych w Lublinie, członek Zarządu Towarzystwa i Komisji Inwestycyjnej.

Prezydium Zarządu Towarzystwa korzysta w swej pracy z serdecznej pomocy przedstawicieli wojewódzkich władz partyjnych i państwowych. Sprawy uczelni i Towarzystwa są szczególnie bliskie I Sekretarzowi KW PZPR mgr Władysławowi Kozdrze, a jego cennym radom i uwagom oraz osobistemu zaangażowaniu się WSiInż. zawdzięcza rozwiązanie wielu trudnych problemów rozwojowych. Zawsze spieszą Towarzystwu z pomocą: mgr Edward Fijałkowski, wypróbowany przyjaciel uczelni i życzliwy doradca w sprawach inwestycyjnych; wiceminister dr Edward Zachajkiewicz — b. kurator Lub. Okręgu Szkolnego, współtwórca serdecznej więzi, jaka łączy WSiInż. ze średnimi szkołami technicznymi Lubelszczyzny, oraz Edward Zając — sekretarz Prezydium WRN, organizator współdziałania uczelni z radami narodowymi, aktywny działacz Towarzystwa w dziedzinie organizacyjno-prawnej i propagandowej.

H O N O R O W I C Z Ł O N K O W I E

Najwyższą godnością, jaką dysponuje Towarzystwo Przyjaciół WSiInż. jest godność „Honorowego Członka Towarzystwa”. Zgodnie ze statutem godność tę nadaje uroczystie Walne Zgromadzenie na wniosek Zarządu osobom wybitnie zasłużonym dla uczelni i Towarzystwa.

Za wybitne zasługi w popularyzowaniu idei utworzenia lubelskiego ośrodka kształcenia kadr inżynierskich oraz w budowie organizacyjnych, kadrowych i materialno-technicznych warunków jego rozwoju godność „Honorowego Członka Towarzystwa Przyjaciół WSiInż.” otrzymali dotychczas:

W ROKU 1963:

mgr Władysław Kozdra
I sekretarz KW PZPR w Lublinie

mgr Paweł Dąbek
przewodniczący Prezydium WRN w Lublinie

W ROKU 1964:

prof. mgr inż. Janusz Tymowski
kier. Katedry Technologii Budowy
Maszyn Politechniki Warszawskiej

W ROKU 1965:

mgr Edward Machocki
sekretarz KW PZPR w Lublinie

dr Jerzy Krupka
zastępca przewodniczącego PWRN
w Lublinie

dr Edward Zachajkiewicz
kurator Lubelskiego Okręgu Szkol-
nego

mgr Edward Fijałkowski
przewodniczący Woj. Komisji Plano-
wania Gospodarczego w Lublinie

W ROKU 1966:

Witold Jaroński
sekretarz KC PZPR

dr Piotr Karpiuk
sekretarz KW PZPR w Lublinie

mgr Jan Kisielewicz
b. zca przewodniczącego PWRN
prezes Delegatury NIK w Lublinie

Eugeniusz Zieliński
I sekretarz KM PZPR w Lublinie

Edward Zając
sekretarz PWRN w Lublinie

prof. dr Grzegorz Leopold
Seidler
rektor UMCS

inż. Aleksander Smolarkie-
wicz
dyr. WSK Świdnik

inż. Henryk Skutkiewicz
b. dyrektor DOKP Lublin

Gustaw Krupa
dyrektor FSC w Lublinie

mgr inż. Wiktor Kuczumow
dyr. Zjednoczenia Przemysłu Cukrow-
niczego w Lublinie

inż. Jan Tomecki
dyr. Cukrowni Lublin

W ROKU 1967:

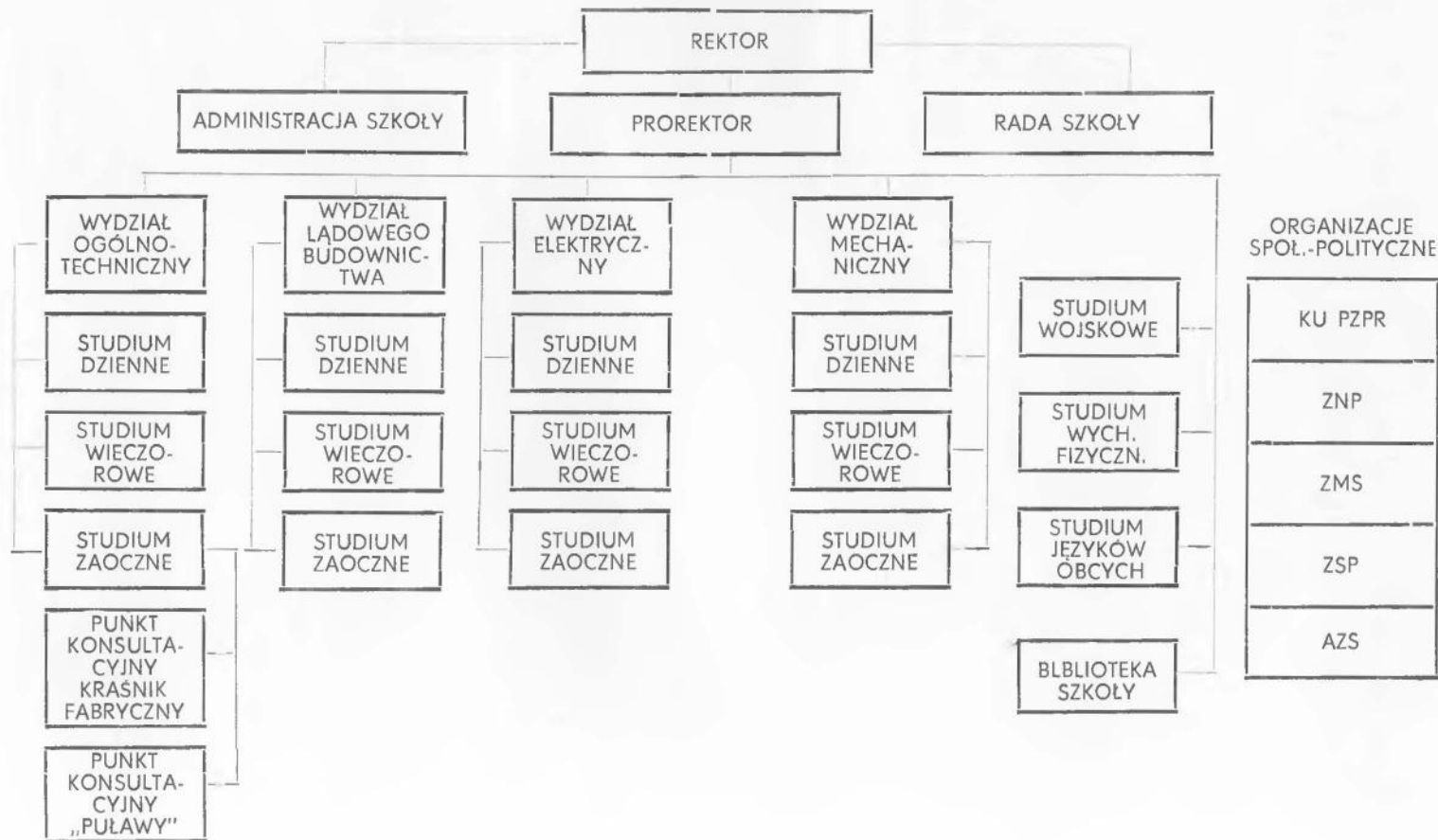
mgr Stanisław Kukuryka
b. preze: LSM, wiceprezes Centr.
Związku Spółdzielni Budownictwa
Mieszkaniowego

prof. dr Janusz Hamań
kier. Katedry Mechanizacji Rolnictwa
WSR w Lublinie

inż. Witold Wojnicz
dyr. Zakładów Energetycznych w Lu-
blinie

SCHEMAT ORGANIZACYJNY WYŻSZEJ SZKOŁY INŻYNIERSKIEJ W LUBLINIE

ROK 1968

SCHEMAT ORGANIZACYJNY WYDZIAŁU BUDOWNICTWA LĄDOWEGO ROK 1968

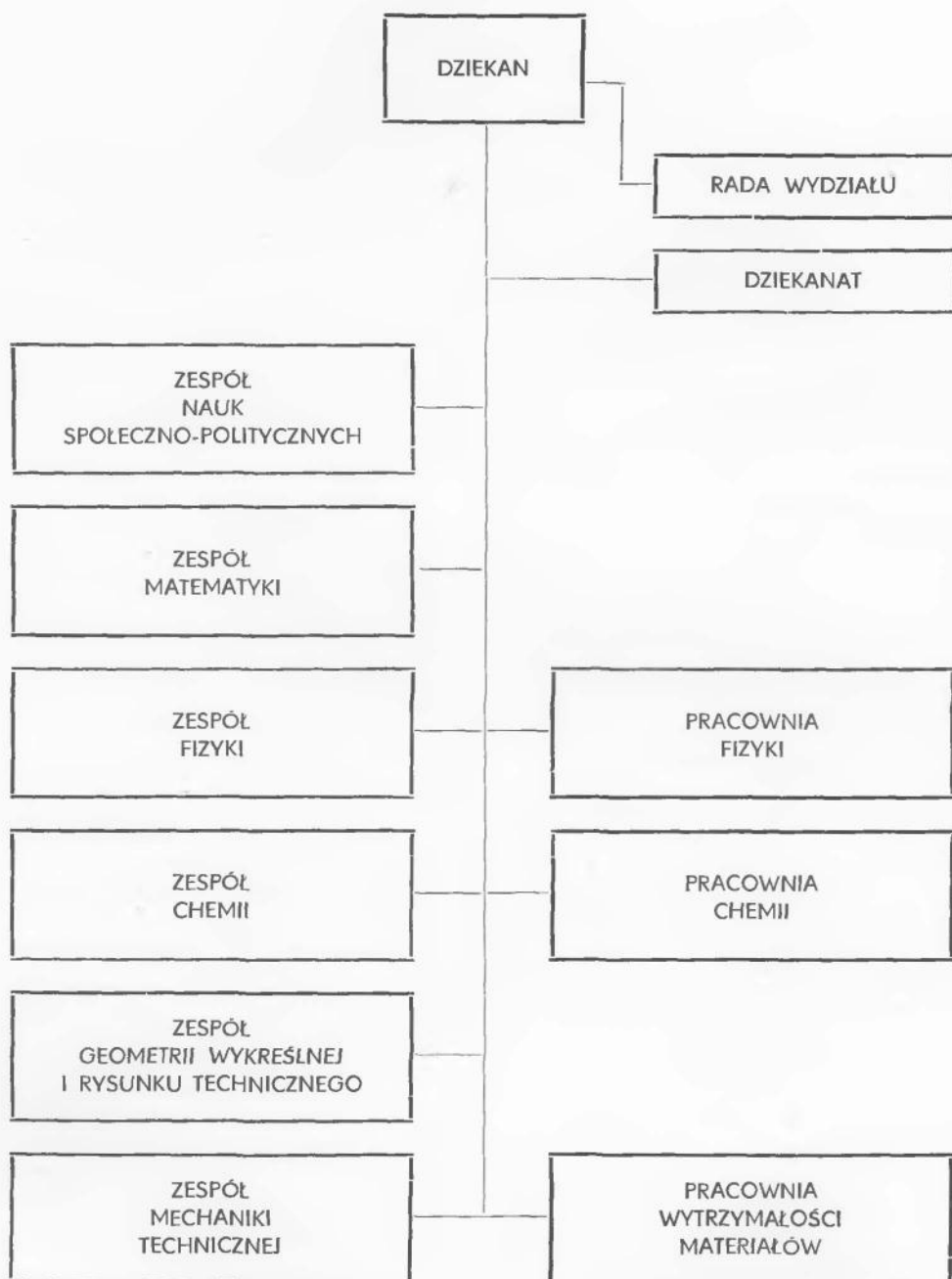

SCHEMAT ORGANIZACYJNY WYDZIAŁU ELEKTRYCZNEGO

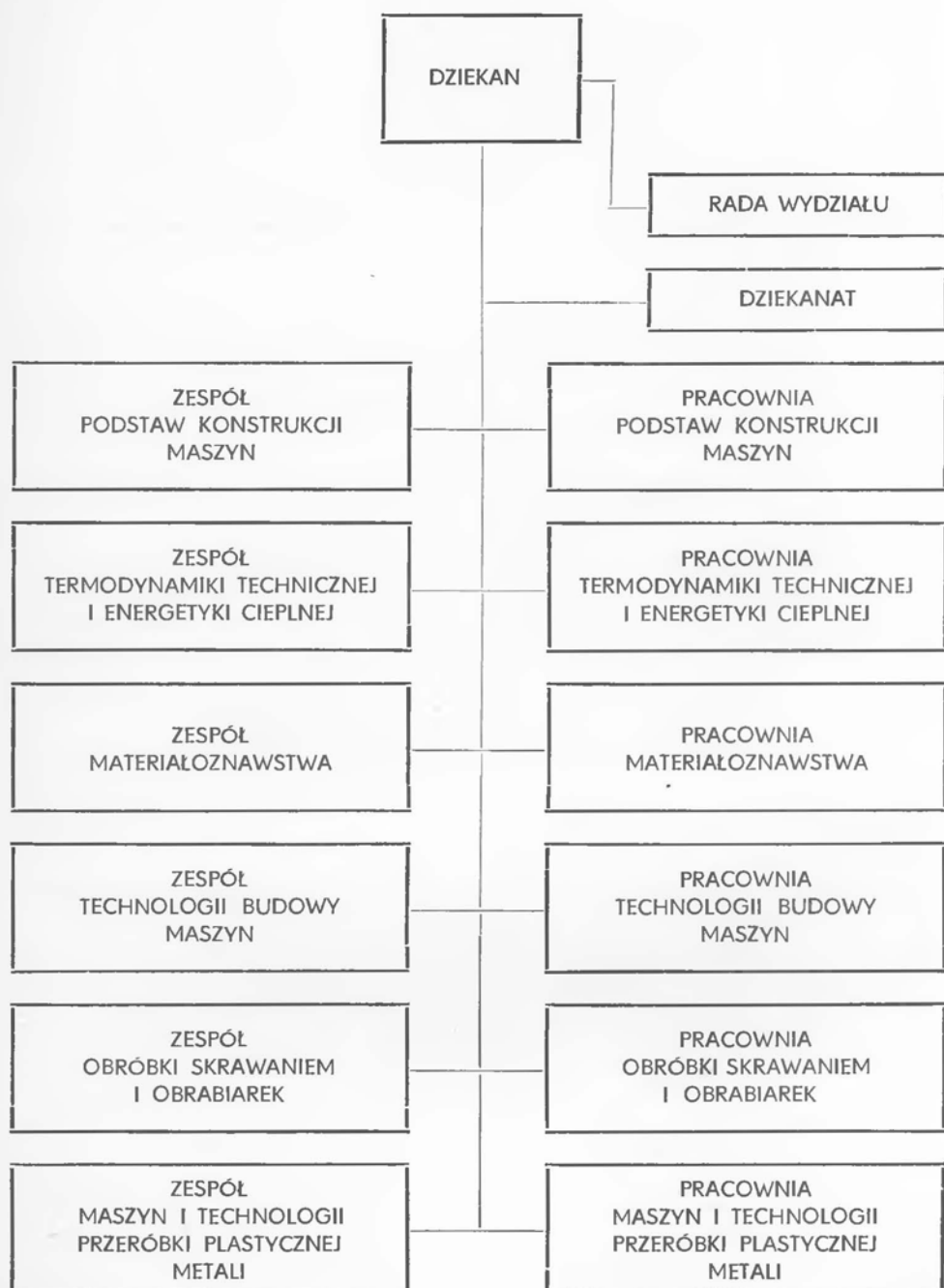
SCHEMAT ORGANIZACYJNY WYDZIAŁU OGÓLNOTECHNICZNEGO

ROK 1968

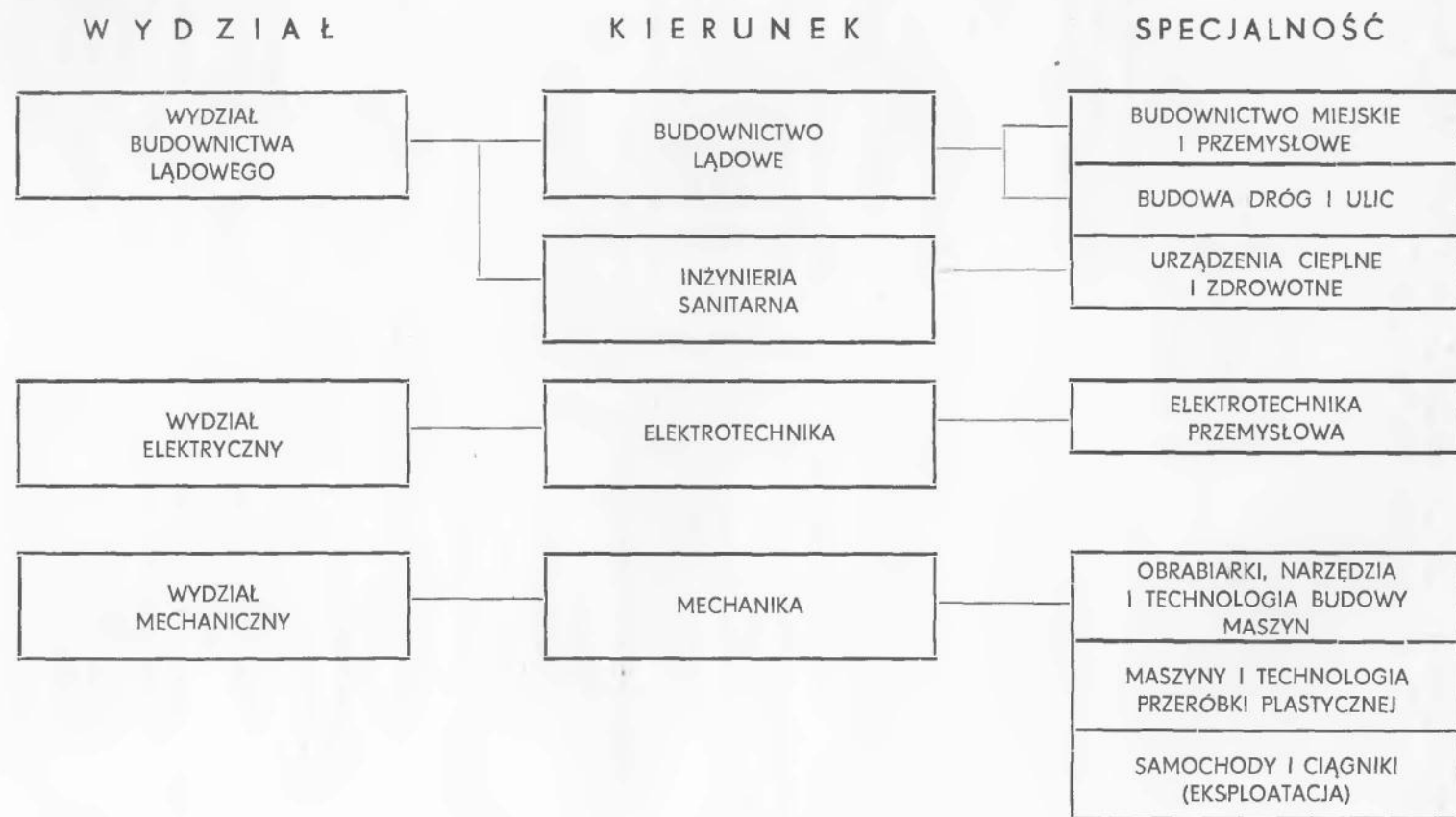

SCHEMAT ORGANIZAC. WYDZ. MECHANICZ.

ROK 1968

WYKAZ KIERUNKÓW I SPECJALNOŚCI NA WYDZIAŁACH W.S.I.

STRUKTURA ORGANIZACYJNA I SKŁAD OSOBOWY PRACOWNIKÓW UCZELNI WEDŁUG STANU NA DZIEŃ 1 CZERWCA 1968 R.

WŁADZE UCZELNI

REKTOR

docent mgr inż. Stanisław Podkowa

PROREKTOR

docent mgr inż. Seweryn Bobiński

DZIEKANI

Wydział Budownictwa Lądowego

dr inż. Stanisław Matyaszewski

Wydział Elektryczny

doc. mgr inż. Romuald Krzywicki

Wydział Mechaniczny

doc. mgr inż. Ryszard Cylc

Wydział Ogólnotechniczny

doc. mgr inż. Wacław Jaśkiewicz

PRODZIEKAN

doc. dr Kazimierz Zagórski

KIEROWNICY WIECZOROWYCH I ZAOCZNYCH STUDIÓW DLA PRACUJĄCYCH

Wydział Elektryczny

doc. mgr inż. Leonid Kacejko

Wydział Mechaniczny

mgr inż. Tadeusz Wangrat

Wydział Ogólnotechniczny

mgr Franciszek Jabłoński

KIEROWNICY JEDNOSTEK MIĘDZYWYDZIAŁOWYCH

Studium Wojskowe

ppłk. inż. Michał Junak

Studium Języków Obcych

mgr Kazimiera Asarabowska

Studium Wychowania Fizycznego

mgr Witold Stępiak

Biblioteka

Anna Ziemecka

DYREKTOR ADMINISTRACYJNY

mgr Tomasz Demendecki

ORGANIZACJE POLITYCZNE I SPOŁECZNE

POLSKA ZJEDNOCZONA PARTIA ROBOTNICZA

I Sekretarz Komitetu Uczelnianego

doc. mgr inż. Romuald Krzywicki

I Sekretarz Oddziałowej Organizacji
Pracowników

mgr inż. Marian Sońta

I Sekretarz Oddziałowej Organizacji
Studentów

student Aleksander Słowiński

ZWIĄZEK NAUCZYCIELSTWA POLSKIEGO

Prezes Oddziału Uczelnianego

mgr inż. Tadeusz Rosiński

ZRZESZENIE STUDENTÓW POLSKICH

Przewodniczący Rady Uczelnianej

Mieczysław Hasiak

ZWIĄZEK MŁODZIEŻY
SOCJALISTYCZNEJ

Przewodniczący Zarządu Uczelnianego
Zbigniew Jóźwik

AKADEMICKI ZWIĄZEK SPORTOWY
Prezes Klubu Uczelnianego
Janusz Domański

SKŁAD OSOBOWY ZESPOŁÓW
PRZEDMIOTOWYCH
I PRACOWNI

WYDZIAŁ BUDOWNICTWA

ZESPÓŁ I PRACOWNIA BUDOWNICTWA
OGÓLNEGO I PRZEMYSŁOWEGO

Kierownik Zespołu
starszy wykładowca

1. *mgr inż. Ryszard Schnejder*
Kierownik Pracowni
starszy wykładowca
2. *mgr inż. Eugeniusz Chareziński*
starszy wykładowca
3. *mgr inż. Piotr Kosiński*
4. *mgr inż. Jerzy Woliński*
5. *mgr inż. Włodzimierz Ginko*
6. *dr inż. Janusz Kwiatkowski*
wykładowca dochodzący
7. *inż. arch. Jerzy Łopuszyński*
pracownik naukowo-techniczny
8. *mgr Bogdan Karczewski*
pracownik techniczny
9. *Zygmunt Janusz*

ZESPÓŁ I PRACOWNIA MECHANIKI
BUDOWLI

Starszy wykładowca

1. *mgr inż. Wiktor Pidek*
wykładowca dochodzący
2. *mgr inż. Jan Adamczyk*
3. *mgr inż. Mieczysław Król*
pracownik naukowo-techniczny
4. *inż. Czesław Tchórzewski*

ZESPÓŁ I PRACOWNIA KONSTRUKCJI
BUDOWLANYCH

Kierownik Zespołu
starszy wykładowca

1. *Dr inż. Stanisław Matyaszewski*
Kierownik Pracowni
starszy wykładowca

2. *mgr inż. Mieczysław Witkowski*
starszy wykładowca
3. *mgr inż. Tadeusz Wiśniewski*
wykładowca
4. *mgr inż. Jan Jargiello*
wykładowca dochodzący
5. *doc. dr inż. Zygmunt Pancewicz*
pracownik techniczny
6. *Jadwiga Łukawska*
7. *Stanisław Wojtkiewicz*
8. *Henryka Murawska*

WYDZIAŁ ELEKTRYCZNY

ZESPÓŁ I PRACOWNIA
ELEKTROTECHNIKI

Kierownik Zespołu
wykładowca

1. *dr inż. Tadeusz Janowski*
Kierownik Pracowni
starszy wykładowca
2. *mgr inż. Włodzimierz Marciniak*
lektor
3. *mgr inż. Bolesław Horyński*
wykładowca dochodzący
4. *mgr inż. Kazimierz Basak*
5. *mgr inż. Wiesław Santos*
6. *mgr inż. Jan Jacyniuk*
pracownik techniczny
7. *Anna Targowska*
8. *Leszek Mrówczyński*

ZESPÓŁ I PRACOWNIA MIERNICTWA
ELEKTRYCZNEGO

Kierownik Zespołu

1. *doc. dr inż. Kazmierz Majdiuk*
wykładowca dochodzący
2. *mgr inż. Antoni Marcelewicz*
pracownik techniczny
3. *Ryszard Podleśny*

ZESPÓŁ I PRACOWNIA MASZYN
I NAPĘDU ELEKTRYCZNEGO

Kierownik Zespołu

1. *doc. mgr inż. Romuald Krzywicki*
wykładowca dochodzący
2. *prof. inż. Zdzisław Grunwald*
3. *mgr inż. Tadeusz Poźniak*
4. *dr inż. Andrzej Horodecki*
5. *mgr inż. Antoni Dmowski*
6. *mgr inż. Andrzej Smirnow*
pracownik naukowo-techniczny
7. *mgr inż. Kazimierz Kawiak*

- pracownik techniczny
8. *Waldemar Smoluch*
9. *Krzysztof Otulski*
10. *Zofia Bobińska*

**ZESPÓŁ I PRACOWNIA AUTOMATYKI
ELEKTRONIKI I TELEMCHANIKI**

- Kierownik Zespołu
starszy wykładowca
1. *dr inż. Tadeusz Latocha*
Kierownik Pracowni
starszy wykładowca
2. *mgr inż. Barbara Podkowa*
wykładowca
3. *mgr inż. Czesław Dacka*
pracownik naukowo-techniczny
4. *mgr inż. Bolestaw Janicki*
pracownik techniczny
5. *Mieczysław Bednarczyk*
6. *Lucjan Banach*

**ZESPÓŁ I PRACOWNIA
ELEKTROTECHNIKI PRZEMYSŁOWEJ**

- Kierownik Zespołu
1. *doc. mgr inż. Leonid Kacejko*
wykładowca
2. *mgr inż. Stanisław Osiniak*
3. *mgr inż. Andrzej Sobieszczuk*
wykładowca dochodzący
4. *mgr inż. Zbigniew Biegański*
5. *inż. Tadeusz Suprynowicz*
6. *mgr inż. Cyprian Skwarek*
pracownik naukowo-techniczny
7. *mgr inż. Adam Fijut*
pracownik techniczny
8. *Edward Budzanowski*

ZESPÓŁ I PRACOWNIA ENERGETYKI
wykładowca dochodzący

1. *dr inż. Ryszard Krawczyński*
2. *mgr inż. Piotr Mazur*
3. *mgr inż. Piotr Zadura*
4. *mgr inż. Stanisław Borkowski*
pracownik techniczny
5. *Józef Kot*

WYDZIAŁ MECHANICZNY

**ZESPÓŁ I PRACOWNIA PODSTAW
KONSTRUKCJI MASZYN**

- Kierownik Zespołu docent
1. *doc. mgr inż. Stanisław Podkowa*

- Kierownik Pracowni
starszy wykładowca
2. *mgr inż. Tadeusz Wangrat*
starszy wykładowca
3. *mgr inż. Jerzy Olejnik*
4. *mgr inż. Jerzy Paczyński*
wykładowca
5. *mgr inż. Ryszard Bartnik*
wykładowca
6. *mgr inż. Edward Głuszczyński*
lektor
7. *mgr inż. Jan Banaszek*
wykładowca dochodzący
8. *mgr inż. Tadeusz Abramowicz*
9. *inż. Bogdan Brzosko*
10. *inż. Stefan Galicki*
11. *inż. Konstanty Leonkiewicz*
12. *inż. Wacław Milanowski*
pracownik techniczny
13. *Alicja Stabczyńska*

**ZESPÓŁ I PRACOWNIA TERMODYNAMIKI
TECHNICZNEJ I ENERGETYKI
CIEPLNEJ**

- Kierownik Zespołu
starszy wykładowca
1. *mgr inż. Jerzy Budzyński*
wykładowca dochodzący
2. *mgr inż. Witold Kotarski*
3. *dr inż. Tadeusz Komecki*
pracownik naukowo-techniczny
4. *inż. Włodzimierz Szwendrowski*

**ZESPÓŁ I PRACOWNIA
MATERIAŁOZNAWSTWA**

- Kierownik Zespołu
1. *mgr inż. Wacław Jaśkiewicz*
wykładowca
2. *mgr inż. Janusz Błaszczyński*
wykładowca
3. *mgr inż. Marian Abramek*
pracownik naukowo-techniczny
4. *mgr inż. Czesław Pawłowski*
pracownik techniczny
5. *Czesław Jung*

**ZESPÓŁ I PRACOWNIA TECHNOLOGII
BUDOWY MASZYN**

- Kierownik Zespołu
1. *doc. mgr inż. Ryszard Cylic*
Kierownik Pracowni
wykładowca
2. *mgr inż. Marian Sońta*

- starszy wykładowca
3. mgr inż. Zbigniew Tętnik
 4. mgr inż. Mieczysław Rzucidło
 5. mgr inż. Modest Doliński
wykładowca
 6. mgr inż. Stefan Stoniec
 7. mgr inż. Roman Poleszak
 8. mgr inż. Waldemar Budzyński
wykładowca dochodzący
 9. mgr. inż. Ryszard Banaszek
 10. inż. Mieczysław Grzeszyk
pracownik techniczny
 11. Zdzisław Chudy
 12. Stanisława Bzicka
 13. Zdzisław Dados
pracownik niepełnozatrudniony
 14. Zygmunt Pluta

ZESPÓŁ I PRACOWNIA OBRÓBKI
SKRAWANIEM I OBRABIAREK

- Kierownik Zespołu
1. doc. mgr inż. Seweryn Bobiński
Kierownik Pracowni
starszy wykładowca
 2. mgr inż. Jan Jacniacki
starszy wykładowca
 3. inż. Bogumił Kądziołka
wykładowca
 4. mgr inż. Adolf Parol
wykładowca dochodzący
 5. mgr inż. Andrzej Winiarski
 6. dr inż. Eugeniusz Górski
pracownik naukowo-techniczny
 7. inż. Ryszard Bujalski
 8. inż. Kazimierz Lutek
 9. mgr inż. Wojciech Gołygowski
pracownik techniczny
 10. Władysław Łacasz
 11. Józef Słomkowski
 12. Danuta Hrywniak
 13. Tadeusz Horyński
 14. Czesław Kosik
 15. Jan Kamela
 16. Jan Radzik
 17. Jan Wójcik
 18. Jan Błazikowski
pracownik niepełnozatrudniony
 19. Stefan Bednarek
 20. Czesław Makuch

WYDZIAŁ OGÓLNOTECHNICZNY

ZESPÓŁ NAUK SPOŁECZNO-
POLITYCZNYCH

- Kierownik Zespołu
wykładowca
1. mgr Stanisław Winnicki
starszy wykładowca
 2. mgr Adolf Zdżyłowski
lektor
 3. mgr Ryszard Steczek
wykładowca dochodzący
 4. doc. dr Aleksander Kierek
 5. dr Zbigniew Mitura
 6. mgr Janina Stelmach
 7. mgr Ryszard Nafalski
 8. dr Bronisław Semczuk

ZESPÓŁ MATEMATYKI

- Kierownik Zespołu
1. doc. dr Barbara Piłat
starszy wykładowca
 2. dr Janina Burdzy
 3. mgr Stanisław Dobrzycki
 4. mgr Franciszek Jabłoński
 5. mgr Stanisław Kuś
wykładowca
 6. mgr Franciszek Kudelski
 7. mgr Witold Tym
 8. mgr Edward Zmysłowski
 9. mgr Piotr Żukowski
 10. mgr Zdzisław Grodzki
wykładowca dochodzący
 11. mgr Danuta Urbańska

ZESPÓŁ I PRACOWNIA FIZYKI

- Kierownik Zespołu
starszy wykładowca
1. mgr Janusz Skierczyński
wykładowca
 2. mgr Jerzy Meldizon
wykładowca
 3. mgr Marian Wiertel
lektor
 4. mgr Edward Śpiewła
 5. mgr Ryszard Żołnierczuk
 6. mgr Marianna Bobyk
 7. mgr Barbara Rejniewicz
 8. mgr Barbara Kuśmiderska
 9. mgr Teresa Rybka
lektor
 10. mgr Czesław Rybka

11. *mgr Jerzy Kowalik*
12. *mgr Wiesław Gustaw*
pracownik techniczny
13. *Jan Ruchaj*
14. *Antoni Wroński*
15. *Stanisław Stasiak*
16. *Andrzej Forlepa*
pracownik niepełnozatrud.
17. *inż. Włodzimierz Niemyski*
18. *Stanisław Bronisz*

ZESPÓŁ I PRACOWNIA CHEMII

- Kierownik Zespołu
1. *doc. dr Kazimierz Zagórski*
Kierownik Pracowni
starszy wykładowca
 2. *dr Zbigniew Ratajewicz*
wykładowca
 3. *mgr Kazimierz Stelmach*
 4. *mgr Lech Mierzwa*
lektor
 5. *mgr Józef Sawa*
wykładowca dochodzący
 6. *dr Danuta Ratajewicz*
 7. *dr Marian Wójcik*
 8. *mgr Janusz Matuszewicz*
pracownik naukowo-techn.
 9. *inż. Feliks Gryczuk*
pracownik techniczny
 10. *Krzysztof Wiśniewski*
 11. *Anna Augustyniak*

ZESPÓŁ GEOMETRII WYKRESLNEJ I RYSUNKU TECHNICZNEGO

- Kierownik Zespołu
starszy wykładowca
1. *mgr inż. Tadeusz Rosiński*
starszy wykładowca
 2. *mgr inż. Konrad Biały*
 3. *mgr inż. Wacław Nastaj*
wykładowca
 4. *mgr inż. Włt Klonowiecki*
starszy wykładowca
 5. *mgr inż. Zbigniew Basta*
 6. *mgr inż. Zuzanna Rozmej*
 7. *mgr inż. Wojciech Krzęciewski*
 8. *mgr inż. Andrzej Sydor*
 9. *mgr inż. Anna Gruszczyńska*
 10. *mgr inż. Kazimierz Augustyński*
 11. *mgr inż. Tadeusz Kołtoń*

ZESPÓŁ MECHANIKI TECHNICZNEJ I PRACOWNIA WYTRZYMAŁOŚCI MATERIAŁÓW

- Kierownik Pracowni
wykładowca
1. *mgr inż. Marian Mastalerz*
wykładowca
 2. *mgr inż. Kazimierz Sobiesiak*
 3. *mgr inż. Kazimierz Szabelski*
 4. *mgr Antoni Malicki*
 5. *mgr inż. Ryszard Hereć*
 6. *mgr inż. Izidor Susel*
 7. *mgr inż. Czesław Kuczyński*
 8. *mgr inż. Jan Golec*
 9. *mgr inż. Stanisław Kamiński*
 10. *mgr inż. Władysław Bubień*
wykładowca dochodzący
 11. *dr inż. Andrzej Zdanowicz*
 12. *inż. Józef Różycki*
 13. *mgr inż. Roman Kalinowski*
 14. *mgr inż. Ryszard Banach*
pracownik techniczny
 15. *Janusz Czyżyk*
 16. *Mieczysław Lipecki*
 17. *Marian Mazur*
 18. *Kazimierz Limek*

STUDIUM WOJSKOWE

- Kierownik Szkolenia Wojskowego
1. *ppłk. inż. Michał Junak*
Pracownik techniczny
 2. *kpt. Aleksy Naumczuk*
 3. *kpt. Zygmunt Kędziora*

STUDIUM JĘZYKÓW OBCYCH

- Kierownik Studium
lektor j. ang.
1. *mgr Kazimiera Asarabowska*
lektor j. ang.
 2. *mgr Andrzej Kauszyński*
lektor j. ros.
 3. *mgr Alicja Borowska*
 4. *mgr Janina Kalisiewicz*
lektor j. niem.
 5. *mgr Henryk Szymulski*
lektor dochodzący j. ros.
 6. *mgr Jan Wójtowicz*
lektor dochodzący j. niem.
 7. *mgr Stanisław Czarnecki*
lektor dochodzący j. fran.
 8. *mgr Maria Zakościelna*

STUDIUM WYCHOWANIA FIZYCZNEGO

Kierownik Studium nauczyciel w.f.

1. *mgr Witold Stępnik*
2. *mgr Jarosław Grocholski*
3. *mgr Stanisław Kleczkowski*
4. *Rozalia Świechowa*
pracownik techniczny
5. *Franciszka Stolarz*

BIBLIOTEKA

Kierownik Biblioteki
kustosz

1. *Anna Ziemecka*
pracownik służby bibliot.
2. *mgr Irena Karaś*
3. *mgr Kazimiera Karczewska*
4. *Leokadia Śmigielska*
5. *Róża Wrońska*
pracownik niepełnozatrud.
6. *inż. Bolesław Urbański*

ADMINISTRACJA UCZELNI

DYREKTOR ADMINISTRACYJNY
mgr Tomasz Demendecki

RADCA PRAWNY
adw. Edward Tymburski

SEKRETARIAT
Halina Wziętek
Irena Filipek

DZIAŁ OSOBOWY
Kierownik — Ksenia Szuba
Krystyna Łuczak

DZIAŁ GOSPODARCZY
Kierownik — Bolesław Sykut
p. o. Z-ca Dyr.
Wanda Radziwiłowicz
Longin Pijewski

DZIAŁ ZAOPATRZENIA
Kierownik — Szczepan Zaręba
Barbara Opalińska
Kazimiera Nachtman

DOM STUDENCKI
Kierownik — Maria Kądziołka
Helena Guldynowicz

Weronika Ładniak
Alicja Deres

KWESTURA

Kwestor — Alina Wangrat
Halina Zdanowicz
Janina Klichowska
Jadwiga Wojnakowska
Krystyna Kaim
Władysława Różycka

SAMODZIELNA SEKCJA INWENTARYZACJI

Kierownik — Ryszard Zakrzewski
Barbara Flaga

ZAKŁADY DOŚWIADCZALNE

Irena Czubaszek
Jerzy Machaj

DZIAŁ NAUCZANIA

Kierownik — Jadwiga Bzowska
Maria Modrzewska
Barbara Pasternak

SAMODZIELNA SEKCJA WYDAWNICTW

Kierownik — mgr Janina Stelmach
Józefa Kowalczyk

DZIEKANATY

Romana Szczęśna
Melania Bliństrub
Regina Demendecka
Eugenia Mróz
Janina Tomaszewska
Wanda Sykut
Anna Górską
Helena Malik

DZIAŁ GOSPODARCZY — PRACOWNICY OBSŁUGI

Emilia Lipska
Tadeusz Bubicz
Edward Głąb
Feliksa Iwańska
Bogumiła Kwiatkowska
Danuta Lewandowska
Henryk Nachtman
Zofia Plisikiewicz
Zofia Stachura
Zofia Zarajczyk
Alfreda Modrzejewska
Wanda Pieniak

Irena Zielińska
Marian Drozd
Antonina Piech
Helena Kędzior
Leokadia Bogusz
Zofia Czupryna
Marian Kuzko
Maria Pietraszek
Zbigniew Kuwałek
Antoni Dudek
Władysława Jasińska
Krystyna Kozłowska
Genowefa Baj
Maria Domonik
Janina Gontarz
Jadwiga Kuchockowolec
Anna Kozłowska
Eugeniusz Mycek
Anna Pawlak
Stefan Piasecki
Henryk Taracha
Maria Wolska
Helena Gregorowicz
Teresa Kloc

Janina Dziewulska
Feliksa Białek
Stanisław Zawada
Irena Dąbska
Henryka Kalinowska
Janina Grajper
Maria Jakubczak
Stanisława Strzyżewska
Danuta Salerek
Wiesław Wojciechowski
Jan Budzyński
Aleksander Chmiel
PRACOWNICY OBSŁUGI
NIEPEŁNOZATRUDNIENI
Stanisław Pawlak
Janina Terantowicz
Tomasz Wyrostek
Stanisław Chmiel
Anna Sabeł
Stefan Wolski
Stanisław Krzyszczałak
Antoni Kozłowski
Władysław Tatara
Jan Pluta

LISTA ABSOLWENTÓW WSiŃ. W LATACH 1964-1968

ROK 1964

WYDZIAŁ MECHANICZNY

- 200*) Bartoszek Ryszard
- 201. Barański Janusz
- 202. Błażejczyk Czesław
- 203. Budziszewski Józef
- 204. Bury Jan
- 205. Charytanowicz Lucjan
- 206. Chrzanowski Lech
- 207. Chwesiuk Ryszard
- 208. Czuwaj Władysław
- 209. Dybicki Henryk
- 210. Dąbrowski Roman
- 211. Drabiszewski Henryk
- 212. Doroba Wiesław
- 213. Ignasiak Henryk
- 214. Jarosz Antoni
- 215. Kobek Edward
- 216. Kędzior Adam
- 217. Lewkowicz Tadeusz
- 218. Marecki Henryk
- 219. Magdziak Ryszard
- 220. Mazurek Janusz
- 221. Marczak Jerzy
- 222. Niedziela Ignacy
- 223. Pawlak Ryszard
- 224. Paluch Zbigniew
- 225. Płatkowski Jan
- 226. Rachaciński Janusz
- 227. Raus Ryszard
- 228. Strzałkowski Wacław
- 229. Sikora Szymon

- 230. Salerek Henryk
- 231. Szabała Stanisław
- 232. Sasko Jan
- 233. Szejder Lucjan
- 234. Wiland Ryszard
- 235. Winiarczyk Jan
- 236. Zatorski Artur

ROK 1965

WYDZIAŁ MECHANICZNY

- 237. Burdan Władysław
- 238. Bolesławski Wacław
- 239. Biernacki Bogdan
- 240. Banaszek Bogusław
- 241. Franczak Aleksander
- 242. Janczewski Jan
- 243. Kiciak Wieńczysław
- 244. Kosecki Wiesław
- 245. Klingiert Jan
- 246. Kryczko Zygmunt
- 247. Kwarciański Kazimierz
- 248. Kłos Dionizy
- 249. Koniuszewski Jan
- 250. Liszka Adam
- 251. Lutek Kazimierz
- 252. Leśniak Franciszek
- 253. Lasota Saturnin
- 254. Machnik Henryk
- 255. Michel Tadeusz
- 256. Nartowski Stefan
- 257. Nowosad Teofil
- 258. Naklicki Józef

*) Nazwiska absolwentów z poprzednich lat zostały opublikowane w wydawnictwie pt. „10 lat w służbie techniki”.

259. Oworuszko Modest
260. Pasternak Bolesław
261. Partyka Roman
262. Pastwa Krzysztof
263. Rożek Stefan
264. Szlendak Czesław
265. Tor Zygmunt
266. Tarasiuk Kazimierz
267. Tarka Tadeusz
268. Wojtek Antoni
269. Zabłocki Marian
270. Żmurek Stefan

ROK 1966

WYDZIAŁ MECHANICZNY

271. Bartosiewicz Andrzej
272. Bęcal Gustaw
273. Bajun Julian
274. Dragan Feliks
275. Drzazga Zbigniew
276. Gołębiowski Józef
277. Gołuszek Marian
278. Gałęza Piotr
279. Gawda Mieczysław
280. Gawda Bolesław
281. Grzesiak Mieczysław
282. Górka Józef
283. Kozioł Hipolit
284. Kozłowski Sławomir
285. Korol Feliks
286. Kamiński Jan
287. Kościuk Zenon
288. Krackowski Henryk
289. Kimbar Marian
290. Lis Michał
291. Łodej Józef
292. Łowczak Ryszard
293. Łociuk Korneliusz
294. Łabędzki Henryk
295. Nieścioruk Józef
296. Nowak Antoni
297. Ogierman Alojzy
298. Pietrak Mieczysław
299. Pietyra Stanisław
300. Sadowski Stanisław
301. Szkołut Stanisław
302. Surdacki Zdzisław
303. Szwendrowski Włodzimierz
304. Tarczyński Stanisław
305. Tutak Czesław
306. Wolski Józef

307. Zając Władysław
308. Burbelka Roman

ROK 1967

WYDZIAŁ MECHANICZNY

309. Adamiec Mieczysław
310. Biegaj Gustaw
311. Bryczek Cezary
312. Bujak Zbigniew
313. Chyliński Zdzisław
314. Deryło Kazimierz
315. Dobieżyński Leonard
316. Dubil Stanisław
317. Grodek Zdzisław
318. Głowacki Eugeniusz
319. Grzesik Mieczysław
320. Grzegocki Władysław
321. Jarosiewicz Ryszard
322. Kołodziej Klaudiusz
323. Kowalczuk Julian
324. Kuśnierz Stefan
325. Kowalski Jan
326. Kosiński Tadeusz
327. Klin Marian
328. Klin Aleksandra
329. Kaniewski Jan
330. Kiełbasa Zygmunt
331. Koncki Zbigniew
332. Krawiec Adolf
333. Kotwica Stanisław
334. Kuźmicki Kazimierz
335. Michalski Ryszard
336. Maliszewski Marian
337. Marczevska Izabella
338. Mech Marian
339. Michałowski Tadeusz
340. Oleszko Józef
341. Pruszkowski Lubosław
342. Porzak Henryk
343. Poleszak Wacław
344. Palak Jan-Roman
345. Partyka Edward
346. Piechal Bogumił
347. Pieczuła Janusz
348. Rusinek Jan
349. Rusecka Irena
350. Sablik Bolesław
351. Śliwczyński Leon
352. Szczepan Józef
353. Ślepówroński Sławomir
354. Wójcik Natalia

355. Wilk Sergiusz
356. Wilkołazka Anna
357. Wasilewicz Mieczysław
358. Zygo Jan
359. Zbański Zdzisław
360. Zdunek Stanisław
361. Żelazko Mikołaj

WYDZIAŁ BUDOWNICTWA

362. Bał Mieczysław
363. Budynkiewicz Edward
364. Chojnacki Anatoliusz
365. Dąbrowski Zdzisław
366. Drozd Roland
367. Figurny Stefan
368. Fijałkowski Henryk
369. Kempisty Józef
370. Król Mieczysław
371. Król Stanisław
372. Król Władysław
373. Nurek Wiesław
374. Popławski Olgierd
375. Przybylski Antoni
376. Plechawski Tomasz
377. Poppe Andrzej
378. Przesmycki Stefan
379. Sikora Ryszard
380. Smyk Jan
381. Szewczak Stefan
382. Szyborski Krystian
383. Tchórzewski Czesław
384. Wojtał Jerzy
385. Zieliński Jerzy
386. Zięba Marian

ROK 1968

WYDZIAŁ BUDOWNICTWA

387. Bartoszek Stanisław
388. Borowska Kazimiera
389. Błaziak Leszek
390. Domaszewicz Ryszard
391. Gębacki Wojciech
392. Grzeszczyk Stefan
393. Golińska Zofia
394. Iwanicki Eugeniusz
395. Janicki Bogdan
396. Janusz Wiesław
397. Kłoc Stanisław
398. Kosmala Andrzej
399. Kosmala Józef
400. Kudelska Krystyna

401. Kuźma Bogumił
402. Krasucki Mieczysław
403. Krawczyk Stanisław
404. Lipski Tadeusz
405. Milczek Henryk
406. Plecha Kazimierz
407. Pietras Zbigniew
408. Pupełko Franciszek
409. Pszczoła Alicja
410. Resz Jerzy
411. Szypulski Józef
412. Stefaniak Jan
413. Szalak Antonina
414. Tobiasz Józef
415. Trześniak Cezary
416. Wujec Adam
417. Witek Bogusław
418. Wawer Stanisław
419. Zdun Jan
420. Zubilewicz Grzegorz
421. Zaremba Leonard
422. Żochowska Jolanta

WYDZIAŁ MECHANICZNY

423. Bednarczyk Stanisław
424. Bielecki Stanisław
425. Bańczarowski Jan
426. Borkowicz Jan
427. Celej Marian
428. Dańko Jan
429. Fil Bazyli
430. Fuchs Eugeniusz
431. Gągała Ludomir
432. Goś Mieczysław
433. Gryciuk Tadeusz
434. Juszczyński Józef
435. Jurecki Henryk
436. Kasak Krystyna
437. Kwiatkowski Kazimierz
438. Krasnowski Stanisław
439. Konaszcuk Mieczysław
440. Kaliński Edward
441. Korszla Henryk
442. Kot Jan
443. Król Elżbieta
444. Latko Edward
445. Mohaupt Edward
446. Oberda Kazimierz
447. Ochnik Tadeusz
448. Pyszny Sywester
449. Pranagal Mieczysław
450. Ramolla Alojzy

451. Rembisz Zygmunt
452. Rutkowski Edward
453. Rytel Mieczysław
454. Sarzyński Zdzisław
455. Skrok Henryk
456. Szczygieł Zdzisław
457. Ścibor Bogdan
458. Sieńko Jan
459. Sopiński Roman
460. Wereszczyński Roman
461. Wesolowski Krzysztof
462. Wawrzyszko Kazimierz
463. Wróbel Bogdan
464. Zarzycki Mieczysław
465. Zakrzewski Tadeusz
466. Zadorożny Zdzisław
467. Żołądek Bolesław

WYDZIAŁ ELEKTRYCZNY

468. Adamczyk Kazimierz
469. Belcarz Tadeusz
470. Bolesławska Barbara
471. Bożek Andrzej
472. Czyż Romuald
473. Dolar Andrzej
474. Drozd Ryszard
475. Dziechcierz Andrzej
476. Gąsiorowski Ryszard

477. Orygiel Mieczysław
478. Grymuza Zdzisław
479. Janiak Edward
480. Kiopotek Jan
481. Kotowski Wojciech
482. Kukawka Zdzisław
483. Łukowski Tadeusz
484. Mularczyk Czesław
485. Ossowski Janusz
486. Pasicz Jan
487. Pilaszkiewicz Edward
488. Pomarański Stanisław
489. Pruchniak Jerzy
490. Sarliński Bogusław
491. Strzelecki Tadeusz
492. Szabelski Janusz
493. Szyszko Waldemar
494. Ryń Józef
495. Wacławek Jerzy
496. Waszczuk Alfons
497. Wilgocki Roman
498. Wiśniewski Wiesław
499. Woliński Jan
500. Drzymulski Kazimierz
501. Wójcik Edward
502. Wójtowicz Witold
503. Woliński Paweł
504. Zając Ryszard
505. Złot Tadeusz